Akbaba

RAMAZAN DAVULLARI!

Bütün dünyada ve Türkiye'de özel katıklarla geliştirilmiş Shell dizel yağları

Shell Rimula CT

"Yüksek verim yağı"

Shell Rimula CT yağı, en ağır şartlarda çalışan dizellerin yağlanma ihtiyaçlarını en verimli şekilde karşılar.
Shell Rimula CT yağı, yabancı maddeleri süspansiyon halinde tutar, kanalların tıkanmasını önler, muntazam bir yağlamanın yanı sıra motoru temizler, bakım sağlar... Aşınmaları asgarîye indirir.

Shell Rimula CT yağı, dizellerin genç ve dinç kalmasını sağlayan, verim artıran bereketli yağdır.
Tabiî emişli dizellerde ve yüksek devirli türboşarjlı dizellerde başarı ile kullanılan Shell Rimula CT yağı şimdi bütün Shell istasyonlarında...

Shell Rotella TX
Multigrade 20 W/40
"Viskozite indeksi değişmeyen yağ"

Bütün bir kullanım süresi boyunca "viskozite indeksi" aynı kalan, harika bir multigrade dizel yağıdır. Paslanma ve aşınmaya karşı koyucu eşsiz özelliklere sahiptir.

Shell Rotella SX
"Üstün dirençli yağ"

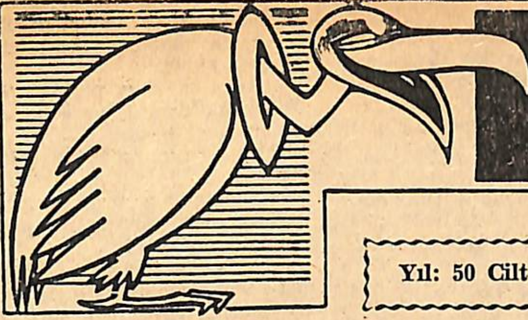
Dizel motorlu kamyon ve traktörlerde uzun süredir kullanılmakta olan Shell Rotella S yağının geliştirilmiş şeklidir. Yüksek ısı ve basınca karşı daha da dirençli bir yağdır.

Shell "Daha da güçlü dizel yağları"

(Manajans : 4034 — 149)

AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 23 Sayı: 43 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 11 Ekim 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

HOŞ GELDİ AMA...

PEK çoğumuz Ramazan'ı sırf oruç ayı sayarız. Sanki bu ayın tek özelliği, müslümanları gündüz vakti aç koymasıdır. Oysa çok daha geniş bir anlamı vardır onbir ayın sultanının.

Oruç her gece sabaha karşı günün ağarmaya başladığı imsak vaktinden gün batışına kadar sürer. «İmsak» Arapçada «kendini tutma» demektir. İnsanın nefsini yenmesi ise yeme içme ve cinsiyet konularının dışında da kendi sınırlarını aşması, her bakımdan hayvansallığın üstüne çıkması, din deyimiyle Şeytan'dan kurtulmak için iradesini kullanmayı öğrenebilmesidir.

Ziya Gökalp Ramazan ayına bakın nasıl sesleniyor:

Nefsimizin iyi kötü
her emrine uyarken
Yılda bir ay sen gelirsin
bizi irşad etmeğe;
Hep başlarız gönlümüze karşı
cihad etmeğe.
Birkaç günler bu savaşta
biraz güçlük duyarken
O güçlükler kolaylaşır;
nefsimizi yeneriz,
Hayrın şerden daha kavi
olduğunu deneriz.

Bir insan ki karşı koyar
susuzluğa, açlığa,
Nefsindeki arzuları
alt etmeğe çalışır,
Hayâlinin dizginini
zaptetmeğe alışır,
Artık kibir, tamah gibi
bir mânevî kasırga
Kayalardan muhkem olan
tıynetini sarsamaz;
Artık vicdan cennetine
iblis ayak basamaz.

Şu 1972 Ramazan ayına girerken bir durup düşünelim:

— O anlamda kendimizi tutmayı ne kadar öğrenebilmekteyiz? Toplumumuzda iblise vize vermeyecek bir vicdan cenneti kurmaya niyetli görünüyor muyuz?

Olumlu cevap vermek güç buna.

Gökalp'in en büyük iki ruh kusuru diye andığı kibir ve tamah bugün yurdumuzun birçok çevrelerinde iki salgın hastalık gibi kol gezmekte. Toplumumuzun ufkunu karartan ihtimallerin hepsinin kaynağı ya biri, ya öteki.

Şu sırada politikamızın göbeğinde anlamsız bir zıtlaşma var. Yurdumuzun gerçeklerinin gerektirdiği konusunda herkesin anlaşmış göründüğü, Parlâmentodaki en güçlü partimizin temel ilkelerine hiç de aykırı düşmeyen, ayrıca 12 Mart Muhtırasının haklı, rasyonel, vazgeçilmez ve tartışılmaz isteği olan reformlara karşı oyalama taktiklerinde direnildikçe direniliyor.

Ekonomik durumumuz ise hem parlak, hem değil.

Parlak, çünkü bu yıl Ramazan hoş gelirken baklava tepsisi boş gelmedi: Tasarruflarımız, döviz rezervlerimiz, ihracatımız, üretimimiz, turizm gelirlerimiz tahminleri aşıp rekorlar kırıyor.

Parlak değil, çünkü devletimizin bütçesindeki ve plânlı kalkınmanın finansmanındaki açıkları kapamak için iri keselerin ağızlarının aralanmasına bir türlü yanaşılmıyor.

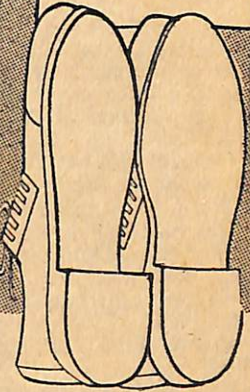
Direnişler yüzünden politikamız da, ekonomimiz de göz göre göre yeni bunalımlara hızla yaklaşmakta.

Ve bu direnişlerin kaynağının yarısı tamah ise, öbür yarısı da kibir. Yani:

— Senin dediğin değil, benim dediğim olacak, inadı...

Ramazan başında toplumumuzun üst düzeylerinde bu inat gösterileri yapılırken, günden güne artan hayat pahalılığı yoksul çoğunluğun belini büküyor. Baklava tepsisinden hiçbir yarar görmeyenler, onun sinirli eller tarafından çekiştirilmesini uzaktan seyrediyorlar melûl melûl.

— Üçbuçuk liralık taban fiyatını pamuk üreticileri az buldu. —

Din konularında astronomi ölçülerine uyulmaya başlanmasından önce, imsak için günün ağarma vakti şöyle kabul edilirdi:

Ak ipliğin kara iplikten ayırd edildiği an.

Türkiye'de yıllardanberi süregelen genel bilinçlenmeye rağmen kamuoyu hâlâ alacakaranlıkta. Ak ipliklerle kara iplikler değil ya, ak halatlarla kara halatlar bile tam seçilemiyor daha.

Ama hava durumuna göre ufuklar kâh açılıp kâh bulutlanmakta olsa da ışıma durmaz, kendi temposunda ilerler. Er geç ülkemizde de imsak vakti gelecek, ondan sonra ortalık iyice ışıyacak, aklarla karaların yanısıra bütün renkler pırıl pırıl gözler önüne serilecektir.

Elverir ki hepimiz kendi irademizi insanca kullanmaya, nefsimizi yenmeye, iblisten başka kimseye yaramıyacak eğilimlerimizi dizginlemeye çalışalım.

Şimdi yine başkentimizde Ramazan gereklerine bağlılık gösterileri var. Aslında ibâdet, kişinin iç dünyasını ilgilendiren bir konu olduğuna göre orucun da gösteri haline getirilmemesi gerekir. Onun için, kibir ve tamahlarıyla yurdu gölgelendirenlere seslenmek isteriz:

— Oruç ister tutun, ister tutmayın beyler. Ama kendinizi mutlaka tutun!

AKBABA

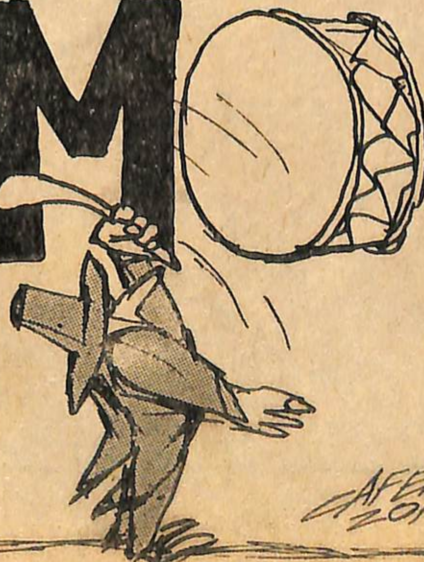
GELECEK SAYIMIZDA

— Seri ve seri röportajlar —

EKMEKLE BOĞUŞANLAR

AKBABA, «Her meslekten kişiler nasıl çalışırlar» konulu bir seri röportaj hazırladı. Hayat mücadelesine «Ekmek kavgası» denilmiştir öteden beri. Biz de çeşitli yollardan kazananların, bu çabayı ne biçimde sarfettiklerini, kendileriyle konuşarak incelemeye ve sizlere serian iletmeye karar verdik.
İşte, bu «Seri ve seri röportajlar» da her meslek erbabını, dinleyecek, okuyacak hattâ görebileceksiniz.

DEM KRASİ

RAMAZAN DAVULU!

ELÂLEMİN YÜREĞİ YANMIŞ

YALÇIN KAYA

HIRVATLARIN SAS uçağını kaçırdıkları gündü. Cumartesiydi... Akşam üzeri divana uzanmış, televizyon seyrediyordum. Karım yanıbaşımdaydı. Arkasını bana dönmüş, sabah postasıyla gelen dergiyi okuyordu.

Resimlerden birisine pek daldı. Bu resimde Cüneyt Arkın'ın sakatlanmamış tarafları gösteriliyordu. Ayağımla hafifçe belini sarstım:

— Hey kendine gel, dedim. Nikâhın kaçacak.

— Oooh, ayağın ne sıcakmış! dedi. Orada dursun. Ben bugün çarşıda üşüttüm. Öteki ayağını da koy.

— Sen yine yün çamaşır giyme.

Telefon çaldı. Elimi uzatıp ahizeyi aldım. Soluyan bir ses:

— Cengiz, aman ayağının altını öpeyim! dedi.

Ayağımın altında karımın beli vardı:

— Höst, dedim, lâfını geri al!

— Ne olur, cıvıtma. Çok önemli. Bingül bir delilik yapmak üzere. Az önce telefonda kavga ettik. Nermin'i yolla da, kaçmasın. Yoksa... yoksa beni yok bil, arkadaş!

Ağlıyordu... Karıma durumu anlattım.

— Neden kavga etmişler?

— Bilmiyorum. Sen hemen koş. Zira çocuk çalışıyor... Bak şimdi ne yapacağız: Sen şimdi şu valize ıvır zıvır bir şeyler doldur. Bingül'e «Cengiz'i terkettim» dersin. Kadın, o zaman kendi derdini unutup seni yatıştırmaya kalkar. Yarım saat sonra da ben gelirim.

Karım gittikten yarım saat sonra ben de çıktım. Ahmet'ler iki sokak ötede oturuyorlardı. Kapıyı Bingül açtı. Heyecanla sordum:

— Nermin burada mı?

Parmağını dudağına götürdü:

— Burada... Yatak odasında... Size ne oldu Allahaşkına böyle birdenbire?

Beni oturma odasına aldı.

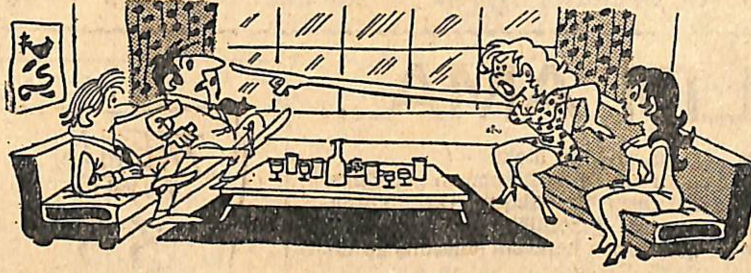
— Bu kadın, insanı öldürür, dedim.

— Ama öyle yapılır mı?

Acaba Nermin ne uydurdu?

— Önce o başladı, dedim. Ben de o zaman öyle yaptım. Aslında ben öyle şey yapacak adam değilim.

— Kadının naylon çamaşırlarından

ne istiyorsun? Yırttın da eline ne geçti?

— Şey... onları mı?... Yırtarım elbet. Niye yün çamaşır giymiyor? Doktor parası ödemekten yıldım artık. Burası Antalya değil, İsveç.

Sesimi yükselttim:

— Hamfendi benden uzaklaşmak niyetindeyse, onu tutacak değilim. Gelsin, güzel güzel konuşup bu işi halledelim. Çünkü canıma tak dedi. Artık o istese, ben istemem.

Nermin, yatak odasının kapısında göründü:

— Vay beyim, vay! dedi. Demek öyle... Doktor parasını ben kendi cebimden ödüyorum.

— Ama o hafta evin masrafına katılmıyorsun. Bunu unuttun mu?

Bingül televizyonu açtı. Cihazın ısınmasını beklerken:

— Atışmayı bırakın, dedi. Şimdi show var.

Resim belirdi. Spiker, haber okuyordu:

«... tehdidiyle Malmö Havaalanına indirilen uçakta 85 yolcu, 5 mürettebat bulunmaktadır. Uçağı kaçıran Hırvatlar İsveç cezaevlerinde bulunan 7 ırkdaşları serbest bırakılmadığı takdirde uçağın yolcularla birlikte havaya uçurulacağını söylemişlerdir.»

Şok olmuştuk. Bingül dövündü:

— Hay Allah kahretmesin, gördün mü şimdi?!. İsveçli, yabancıdan büsbütün nefret edecek.

O akşam program mrogram diye bir şey kalmadı. Bütün saatler, uçak kaçırma olayına ayrılmıştı. Kabine kaç kere toplanmış, başbakan ne demiş, havaalanı kontrol kulesinde bulunan adalet bakanı Hırvatlarla nasıl konuşmuş, Hırvatlar ne karşılık vermiş...

Ahmet gelince, şaşkınlık içinde saate baktık. Onbir buçuktu. Vakit ne çabuk geçmişti. Bingül, kocasını kapının arkasına çekip kulağına bir şeyler fısıldadı. Sonra yüksek sesle:

— Dolapta yemek var, dedi. Isıtıver.

Bize sordu: Karnımız aç mıymış. Ben kendi şahsıma, övünmek gibi olmasın, boğa gibi aç'tım. Karım da aç olmalıydı. Çünkü akşam yemeğini yemeden gelmiştik. Fakat insanın yüzü tutmuyor ki...

— Biz akşam kuvvetli yedik, dedim. Söylemesi ayıp, hindi almıştım.

Nermin, Bingül'e karnının aç olmadığını söyledi. Arkasından bana döndü:

— İlle atacaksın, dedi. Zira fasulye dersen, küçük düşersin.

Bak, adamı nasıl bozuyor. Göz kırptım.

— Ne işaret ediyorsun? dedi. Yalan mı söylüyorum? Fasulye yemedik mi?

Kafam kızmıştı:

— Yalan ya, dedim. Biz bu akşam bir şey yemedik.

Bu defa karım bana göz kırptı.

— Göz kırpma, ne kırpıyorsun?!. dedim.

Ev sahibesi, ikimizi önüne katıp mutfağa götürdü. Yemekte sadece uçak kaçırma olayından konuşuldu. Ahmet:

— Dostum, dedi, demin otobüste bana nasıl bakıyorlardı, görecektin. Bağlı domuz, süt mısırına nasıl bakar. Öyle...

— İş'te bir mızırık çıkmadı mı? diye sordum.

— Çıkmadı. Çıkmaz. Çoğunluk bizde. Yabancılarda...

Bingül söze karıştı:

— Ama şimdi bu Hırvatların yaptığı da doğru mu yâni?

Bizim hanım:

— Az önce, dedi, Başbakan Palme söyledi. Bütün şiddet taraftarları takip edilecekmiş. Sağ, sol demeden...

— Ha şöyle imana gelsin, dedi Ahmet. Şiddet bu. Sağı, solu olmaz.

Sofraya rakı getirdi. Kadınlar bizden hızlı girdiler. Onbeş dakika sonra da maymalamaya başladılar. Ev sahibesi gülerek:

— İrfan'ın dün paltosu yanmış, dedi. Sigarasını iyice söndürmeden cebine koymuş da...

Nermin, elini göğsüne indirip iç çekti:

— Elâlemin yüreği yanmış. İrfan'ın paltosu yanmış, bir şey mi?!.

Bingül doğruladı:

— Ama ne, kardeş!... Kaçtır Ahmet'e söylüyorum. «Şöyle bir parka çıkalım. Kuru yapraklar arasında dolaşalım» diye... Ne diyor, biliyor musun? «Kuru yapraktan ne olacak? İstersen ben sana on çuval kuru yaprak getireyim» diyor. Anlamıyor şekerim, anlamıyor. İnce değil. Ahmet için, var mı yok mu, boğaz. Gitsin, pazardan bir sandık çürük domates alsın, gelsin. Öyle, ucuz oluyormuş. Salça yaparmışız. Yapsa gam yemem. Hepsi çöp tenekesine gidiyor.

Ahmet, lâfı değiştirdi:

— Hırvatlarda ne silâh varmış?

Benimki cevap verdi:

— Tabanca varmış. Bir de dinamit varmış galiba... Eşek herifler, kadın yolcuları düşünseler bâri. Aralarında belki hâmile olanlar bulunuyordur.

— Hırvatların arasında?

— Yok canım. Onların üçü de erkek. Ben kadın yolculardan bahsediyorum. Ya içlerinde hâmile olan varsa...

— Yoksa bile olabilir, dedi Bingül. Dikkat etmek gerek, şekerim.

Biz Ahmet'le duymamazlığa geldik. Onlar masaya yata yata gülüyorlardı.

Nermin:

— O zaman insanı İrfan'ın paltosu bile kurtaramaz, dedi.

— Artık o da sağlam değil, dedi Bingül.

Hanım ciddileşti. Ev sahibesinin kulağına fısıldadı:

— Benimki ne katı kalblidir bilmezsin. Belki söylemişimdir: Biz daha evlenmeden önce biribirimizin olmuştuk.

Sözde fısıldadı. Hepimiz duymuştuk. Devam etti:

— Bir gün bu kızsın, beni yüzüstü bırakmaya kalksın... Düşün, o vaziyette...

— Bırakmadım, görüyorsun, dedim. Evliyiz bak.

— Ağbimden korktuğun için evlendin. Yoksa merhametinden değil.

— Vallahi merhametimden... İnanmazsan, hâtıra defterimi veririm, okursun.

Hanım birden ayağa fırladı. Duvarda asılı duran ceketimin ceplerini karıştırmaya başladı.

— Boşuna arama, dedim. Defter yanımda değil.

— Ben bunu arıyordum.

Elinde evin anahtarı duruyordu.

— Demek benimle merhamet yüzünden evlendin, dedi. Sevdiğin için değil yâni, öyle mi?... Git, gözüm görmesin. Artık o eve de giremezsin. İsveç kanunlarına göre, ev kadına kalıyor. Bütün eşyası ile...

— Yahu Nermin...

— Defol düzenbaz!

Bingül'e konuştu:

— Bak kardeş, bu adam öyle alçak bir adamdır ki, aklın almaz. Karısını bile kendi hilelerine âlet eder. Bu akşam beni buraya yollayan odur. Sen Ahmet'i terketmeyesin diye... Bak ne mal olduğunu öğren.

Bingül, Ahmet'le beni bir kenara çekti:

— Siz şimdi hemen bir yerlere gidin. Ben onu yatıştırırım.

Caddeye çıktığımız sırada Bingül pencereden seslendi:

— Bir daha buralara uğrarsanız, polise telefon ederiz. Ona göre...

Arkadaşım, ceplerini yokladı:

— Anahtarı almış be! diye söylen-

Şehir görmüş...

Şehir görmemiş!

di. Ulan Cengiz, karı koca bir iş yaptınız ki...

— Sus! dedim. Hiç konuşma! Bir kelime daha söylersen, cinler başıma üşüşür. Ben evde ne güzel televizyon seyrediyordum. Yok ayağımın altını öpermişsin de, yok şuymuş, yok buymuş. Gel şimdi öp ayağımın altını da, yüzünü bir pestile çevireyim!

Felsefe yaptı:

— Olacağı varmış, boşver! Ben kendi hesabıma üzgün değilim. İyi oldu. Ondan kurtuldum.

— Bunu telefonda söyleseydin ya... Başıma ne işler açtın.

Otele gittik.

Bir hafta sonra ev bulduk. Taksitle eşya alıp oraya taşındık. Ertesi günü de hanımlar bizimle barıştılar. Nerden, nasıl yapmışlar, adresimizi bulmuşlar. Gece çıkıp geldiler.

Üstüste hep kötü rüya görüyorlarmış. Acaba hasta mıymışız?

Ahmet, kulağıma eğildi:

— Vallahi yalan! İyi rüyalar görmüşlerdir de ondandır. Hani şu tek başına olmayacak şeylerle ilgili...

Yalçın KAYA

Demirel, «Zor günler bitmedi» dedi. — Gazeteler —

— Bu balık başka balık... Biraz zor takılacak oltaya!..

YELPAZE

Refik ERDURAN

SERÇELER YAVRULARKEN...

BASINA bayılırım. İşimle ilgili olduğu için değil; basılmış söz oldum olası merakımı kabartır da ondan. Kaldırım üstünde çamurlu bir gazete parçası görsem eğilip bir bakmadan geçemem.

Çünkü —aslında hiç de öyle olmadığını bildiğim halde— bana öyle gelir ki her gün milyarlarca insan ağzından atmosfere yayılan boş lâf gazıyla matbu söz arasında önemli bir fark vardır: İkincisini mademki bir insan düşüne taşına kâğıt üstüne dökmüş, başka insanlar da dizgi ve baskı makineleriyle uğraşarak çoğaltıp hemcinslerinin dikkatine sunmuşlar, öyleyse onun için de ister istemez bir akıl ürünü, bir bilgi kırıntısı, bir duygu zerresi bulunmak gerekir...

Memeden kesilmesi için göğüs uçlarına sürülmüş acıdan kaç kere nasibini almış olursa olsun yine de her seferinde yeni bir umutla memeye yapışan arsız bir süt çocuğu gibi her gün yüz kere hayâl kırıklığına uğrar, ama matbaadan çıkmış lâf gördükçe ilgilenmekten bir türlü vazgeçemem.

Tiryakilikten çok keşliğe benzeyen bu eski iptilâma rağmen son günlerde ben bile günlük basınımızdan bezmeğe başladım.

Milyonluk dev makinelerle her sabah piyasaya boca edilen zırva şelâleleri hadi neyse... Onların nasıl olsa boş kalacak boşlukları doldurmaktan başka bir şey yapmadıkları iddia edilebilir. Benim asıl canımı sıkan bütün eksikleri, kusurları, ayıplarıyla günlük basınımızın iplerinin üç dört elde toplanmaya, o ellerin de ayıpları arttırmaya başlamış olması. Bir kısır döngü yâni. Eski deyimle, fasit daire.

Ya da, bugün pek ağza alınmayan gerçek adıyla, patron egemenliği.

O görüntüden sıkılıp günlük gazetelere biraz biraz sırt çevirmeye başladım ama, keşlik devam ettiği için elime başka ne «matbua» geçse satır satır okuyorum.

Dün bu yılın açılmamış bir takvimini buldum. Hani her gün ayrı bir yaprağı koparılan, küçük ve şişko bir kitaba benzeyen duvar takvimlerinden.

Yapraklarını kopara kopara başından sonuna kadar okuyuverdim. On film birden görsem bu kadar eğlenmez ve oyalanmazdım.

Mübarek takvim değil, derya! Her yaprağın iki tarafında hem yeni, hem eski takvime göre yıl, ay, gün, saat bilgilerinden başka neler var neler!

Yıldönümünü hatırlatmaları, vecizeler, öğütler, şiirler, fıkralar, yemek tarifleri, tarih bilgileri, sağlık akılları, terbiye ve nezaket kuralları... Siz sayın, ben söyleyeyim.

Zemherir fırtınasının, Kokulya fırtınasının, Çark Dönümü ve Koç Katımı fırtınalarının günlerini biliyorsunuz diyelim. Leyleklerin 28 Şubatta, çaylakların 30 Martta geldiklerini, haşeratın 27 Martta harekete geçip 16 Kasımda gizlendiklerini, arıların 26 Nisanda doğurduklarını, bülbüllerin 5 Nisanda ötmeye başladıklarını, çiçeklerin 4 Nisanda açtığını, üzümlerin 28 Temmuzda kızardığını, yaprakların 21 Ağustosta sarardığını, serçelerin 29 Nisanda yavruladıklarını, tüm hayvanların çiftleşmelerinin ise 2 Şubatta başladığını biliyor muydunuz?

27 Ekimin «İmam-ı Ali'nin İbn-i Mülcem eliyle yaralanması» faciasının yıldönümü olduğundan haberiniz var mıydı?

Ya 21 Eylûlde müshil içme mevsiminin başladığını kimse söylemiş miydi size?

Yapraklardaki şiir zenginliğine ne diyelim? En ünlü ozanlarımızın en parlak dizilerinden örnekler... İşte Mehmet Âkif'ten bir beyit:

«Kimse evlâdını cahil komak
ister mi ayol?
Bize lâzım olan iki şey var:
Biri mektep, biri yol.»

Atasözleri, öğütler, akıl incileri gırla:

«Eldivenli kedi fare tutmaz...»

«Hayatın çarkı her zaman aynı istikamette dönmez.»

«Ufukta görünen dağı dünyanın kenarı sanıp sevinmemeli.»

«Sıhhatli kalmak isteyen, ağzını fazla doldurmamalı.»

«En iyi şey arkanızda değil, önünüzdedir.»

Önemli sözlerin pek çoğu gerçekten değerli. Ve imzalı. Yâni büyük düşünürler, yazarlar, sanatçılardan seçmeler. Yalnız içlerinde —adının ilk harfleriyle belirteceğim— bir N. K. var ki, doğrusu bu takvimi hatmedince ye kadar tanımıyordum.

Hazreti Muhammed'in, Atatürk'ün, Shakespeare'in, Goethe'nin, Einstein'ın seçme sözlerinin arasına N. K.'nın düşünce ürünleri bolca serpiştirilmiş. Ama ne kadar bolca! Her beş on günde bir, sıra ona geliyor.

Söyledikleri, «Zorluklar insanın kuvvetini terbiye eder» kabilinden hikmetler.

Meraktan çatlayacaktım, kim bu verimli feylesof diye. Bereket versin yapraklar çevrildikçe esrar aydınlandı:

N. K. bey takvimi basıp satan müessesenin sahibiymiş.

Patronmuş yâni.

Lûtfen bir akıl verin:

Ben ne okuyayım?

Refik ERDURAN

BİZİM MARK SPİTZ!

50 YILIN AKBABA ANTOLOJİSİ — DERLEYEN: KUDRET SİNAN — Akbaba

ŞEK BULAN, EŞEK BULAN!..

Köylü gelir çarşıya,
Çıkar esnaf karşıya.
Etrafını sararlar;
Tavuk, yoğurt ararlar.
Tuzu alır kırk beşe,
Yoğurt gider beleşe.
Keçi verir sabuna,
Alışıktır o buna.

Tavuk: Kibrit yumurtlar;
Salar, sarar aç kurtlar...
Esnaf çengel takarken,
Hesaplara bakarken;
Derken üç, beş, bir iki
Arkasına bakar ki
Eşek olmuş tayyare.
Şaşa kalır bîçare...

Alış veriş bir taraf,
Hesap, her iş bir taraf,
El sürmeden paraya,
Eşek girdi araya.
Ha şurası, burası
Geçer epey arası...
Karşısına birisi
Dikilir sinsi sinsi,

Der ki: Dayı, de hele
Ne ararsın acele?
«— Aman oğul, hiç sorma;
Sen de daha çok yorma.
Daha bugün getirdim,
Eşeğimi yitirdim.

Ben görmeden almışlar,
Anladığın: Çalmışlar.»
«— Aman dayı kim çalar?
Bize her gün hocalar
Derler: Ayıp hırsızlık;
Haram şeydir arsızlık.
Sana medet olalım,
Gel bir tellâl bulalım.»

Hemen yine birisi
Sokulur sinsi sinsi.
Evvelkisi bağırır:
«İşte tellâl!» Çağırır:
«— Tellâl emmi baksana,
Elli kuruş var sana...

Dayı eşek yitirmiş;
Ara şunu sevap iş.»
Köylü üste borçlanır,
Elliliği uçlanır.
Tellâl başlar: «Şek bulan,
Şek bulan, eşşek bulan!...»
«Ellilik var müjdesi...»
Çıkmaz kimsenin sesi.

İki saat, üç saat;
Ne eşek var, ne rahat...
O sırada birisi
Yanaşır sinsi sinsi,
Der ki: «Ben buldum onu,
Vardı yüklü odunu.»

Köylü: «Tamam, odur.» der.
«Aman eşeğimi ver...
Söyle: Handa, evde mi?»
«— Ver ellilik müjdemi.»
İkinci borç alınır,
Dayı yola salınır.
Dönerlerken köşeyi
Verip ister eşeği.

Bulan der ki: «Hay emmi,
Cabadan mıdır yemi?
Yarım çuval samanı
Yiyip geldi dermanı.
Önüne de arpayı
Döktüm tam üç at payı.

İkiyüz de o eder...»
Köylüyü basar keder.
Yine döner çarşıya;
Ağa çıkar karşıya,
Yüzde yediyüz faiz
Köylüye olur caiz.

Üç dört liraya bedel
Alır bir iki papel.
Akşamüstü nihayet
Eşek gelir... Saadet!...
Köylü gider. Cümlesi
Toplanır sinsi sinsi
Çeker, alır payını;
Düşün köylü dayını!...
Bir komandit şirketmiş,
Çoktan teşekkül etmiş.

Biri çalar gidermiş;
Biri imdat edermiş.
Biri tellâl olurmuş,
Biri gûya bulurmuş.
Sordum: Bakan var mıdır?
Dediler: Bu âr mıdır?
Böyledir kaç senedir;
Sanki ne olur, nedir?
Döner bir kaç köşeyi
Bir köylünün eşeği;
Gelir bir kaç yüz kuruş.
Sanki ne olur, nolmuş?
Ne hırsız var,, ne arsız;
İnsan yaşar mı kârsız?

* * *

Ey köylü, mâsum köylü;
Eşeği şeytan tüylü.
Geldi sözün sırası:
Verme tellâl parası
Kaybeden sensin; fakat
Kaybolan biziz... Heyhat!...

Ankara: 1922

★

HARAŞOLAR

Beyaz Ruslarla birlikte şehrimize gelip bir kaç yıldan beri dilberlikleri ile, fettanlıkları ile Türk erkeklerini baştan çıkaran işveli cilveli haraşoların İstanbul'dan çıkarılmaları hakkında hükûmete verilen birinci muhtıradan sonra dün de aşağıda örneğini koyduğumuz ikinci muhtıra ait olduğu makama sunulmuştur:

Paşa Kapısında hükûmet işlerine bakan beyefendiye,

Efendi oğlumuz:

Size sorarız, hâlâ o Moskof karıları, o bizim kocalarımızı baştan çıkaran sarı saçlı, çiyan suratlı şırfıntılar burada duracak mı? İki üç senedir kocalarımızı ve evlâtlarımızı soyup soğana çeviren bu baş belâsı karılar daha buradan defolup gitmeyecekler mi? Eğer gitmeye niyetleri yoksa söyleyin de biz de ona göre ne yapmak lâzımsa yapalım. Onların yüzünden evlerimizde ne satılmadık tencere kaldı, ne de tava... Üsküdarlı Kocabaş Nuriye'nin oğlunun genç yaşta ölümüne sebep olan, Kocamustafapaşa'da muhallebicinin alık oğlanını büsbütün çıldırtıp tımarhaneye yollayan, Şişeci Kemal'in taze karısını boşandırıp herifi perme perişan eden hep bu yezit aşifteler değil mi? Daha bunlar burada duracaklarsa bize haber verin de bâri biz tası tarağı toplayıp buralardan kaçalım, yahut da hep bir olup onlara temiz bir sopa çekerek saçlarını başlarını yolalım. Artık yeter, illâllah...

★

TEBRİKLER

(Lozan barış anlaşmasının imzalandığı günlerde Aka Gündüz'ün Akbaba'dan bazı kimselere yolladığı alaylı tebrikler:)

Loit Corç cenaplarına:

Böyle bir tebrike müstahak olacağınızı, beni daha Malta'dan bırakmaya mecbur olduğunuz gün anlamıştım. Bundan dolayı sizi tebriki lüzumsuz sayarım.

Klemenso cenaplarına:

Sizi, alay olsun diye tebrik ederim.

Venizelos cenaplarına:

Söz aramızda, tecrübe ile belli olduğundan dolayı sizi tebrik ederim.

Manda diye tutturanlar cenaplarına:

...! ...? ...!! ...? ...... rim.

AKA GÜNDÜZ

Vahdettin cenaplarına:

Türkler zafer dolu bir sulh yaptılar. İnşallah yüreğinize iner diye sizi tebrik eylerim.

Klod Farer cenaplarına:

Dostluğunuzda yeniden Türk'lerin aleyhine bir dönme olmamak şartiyle arzı tebrikât eylerim.

Hüseyin Cahit ve Cavit beylere:

Zavallı kuponlar, zavallı altı aylıklar, zavallı imtiyazlar. Bununla birlikte yine tebrik eylerim.

Kendi kendim hazretlerine:

Hâlâ bıraktığım yerde otlamanıza rağmen arzı tebrikât eylerim, kendi kendimin sultanı efendim hazretleri.

İLİM KURULUNDA

(Ankara temsilcimiz Aka Gündüz bildiriyor:)

Maarifin ıslahı maksadiyle Ankara'da toplanan ilmî heyette «lise» kelimesi üzerinde tartışmalar yapıldı. Ziya Gökalp bey, bir müddetten beri «sultanî» yerine kullanılmakta olan «lise» nin yerine, eski Türk filozofu Fârâbîye nisbetle «Fârâbiyye» denilmesini teklif etti. Üyelerden bazıları dalgınlıkla «Farabiyye» yi «kurabiye» anlayarak ve Ağustos sıcaklarında uzun süren bu tartışma ve konuşmalardan sonra kurabiye ile birlikte birer de soğuk limonata getirilmesini istediler.

Meseleyi açıklamak için söz alan Ağaoğlu Ahmet bey, bu Türk filozofunun ismini söylemeye dili dönmediğinden onu «faryabi» diye söyledi. Bu ise üyelerin zihinlerini karıştırdı. Nihayet Edip bey aşağıdaki izahatı verdi:

— Efendim, Ağaoğlu Ahmet bey dostumuz, zannederim yanlış telâffuz ediyorlar. Bu isim «feryabi» değil, «Fayrabi» dir. Bu zat, benim işittiğime göre, Bekir Mustafa'nın torunlarındandır. Gece gündüz filispit gezmesinden dolayı «Fayrabi» diye adlandırılmıştır. Galiba muhterem Yunus Nâdi beyle de akrabalığı vardır. Durum böyle olduğuna göre semi okulları bu zatın adı ile adlandırmak bugün hâlâ yürürlükte bulunan içki yasağı kanununa aykırıdır.

Tartışmalar devam etmektedir, neticelendiği zaman yeniden bilgi veririm.

— CHP'de esnaf bürosu kuruldu. —

Kocanızı NEDEN Dövüyorsunuz?

NURETTİN TÜRKER

DÖVENLERE SORDUK, KENDİLERİNİ YORDUK:

Demokrasi var... Demokrasi

SORULUR mu ayol? Hak ettiği için dövüyorum. Pekii, siz nerden biliyorsunuz? Dâvacı mı oldu yoksa? Anlaşıldı; madem öyle bir şey yok, rahat rahat konuşalım.

Demokrasi var. Haa, ben bunu lâfta bırakmam. Kadın, erkek karşısında eşit haklara sahip. Hayat müşterek ilkesini harfiyen uygulamak isterim. Buna göre de evdeki yaşantımız olsun, sokaktaki davranışlarımız olsun bir esasa istinat etmelidir.

Efendim; benim cim cim akıllı kocam böyle prensipleri takmak istemedi. Her şeyi, her hizmeti benden bekledi. Eve gelir gelmez bir köşeye çekildi, kazık kesildi mübarek.

«— Herif...» dedim. «Sofrayı kuruyorum. Suyu dolaptan çıkarıver bardakları, tuzluğu getiriver...»

Bu kadar basit bir yardım teklifine karşı çıktı:

«— Senin uşağın yok...» dedi. «Tıpış tıpış getir, götür.»

Elimdeki yemek tenceresini dumanları tüte tüte kafasından aşağıya geçiriverdim. Üç gün hastahanede yattı. Döndüğünde kuzu gibi olmuştu. Daha ben teklifi yapmadan fırlıyordu:

«— Hanımcığım; söyle, emret. Ne yapılacaksa ben de yapayım» diye, etrafımda dönüyordu.

Ona güzel bir iş önlüğü diktim. Yanyana mutfağa girdik. Pirinç ayıklama, soğan rendeleme, ızgara falan derken her şeyi öğrendi. Bir bulaşık yıkar pırıl pırıl, bir çamaşır çitiler bembeyaz... Her şey iyi, güzel değil mi? Bir süre sonra kaytarıcılığa başladı. Bakıyorum; dolmanın içerisinden taş çıkıyor. Soğanın rendesi iri, bulaşıkları soğuk suda durultmadan geçiştiriyor çamaşırlarda yer yer sarılık...

«— Bana bak pespaye herif...» dedim. «Ya işini doğru dürüst yaparsın, ya da ben sana yaptırmasını bilirim.»

Olmadı. Olmayınca da başladım ufaktan ikaz etmeye: «Önüne bak» deyip ensesine bir fiske, «gözünü aç» diye kafasına bir tokat, «uydurma iş yapma» diye ardına bir tekme derken, benim cim cim iyice sapıttı. Eli, ayağı dolaşır, karşımda tir tir titrer...

«— Yavrum...» diye güzelce konuştum. «Şu işi nasıl olsa yapacaksın. Dikkatle, özenle yapsan da dayak yemesen olmaz mı? İyilikten anlarsan anlarsın, anlamazsan çekeceğin var elimden.»

Ne korkmuş, nasıl sinmiş ayol. Kendim bile şaştım kendime. Neymişim ben meğer. O koca adam elimi tutar, belime sarılır, durup dururp yeniden... Aaa, vallahi bir kocanın karısına mutfakta, dayak altında yeniden âşık olduğunu hiç duymamıştım. Kocam, benim kocam bu hallere mi düşecekti? Derken bir kuruntu alsın beni. Benim kocam niye pısırık? Kısa zamanda sinir hastası oluverdim.

Bu hastalık illet bir şey. İçimden diyorum ki «vay... bir koca, karı sözüyle kapsın süpürgeyi, yerlere uzanıp silsin, toz alsın, şunu yapsın, bunu yapsın» diye düşünürken olanlar oluyor bana, atılıyorum üstüne:

«— Sensin ha, koca cimcimi herif» diye, veriyorum yumruğu. Ah be, sen de karşı koy işte, sen de yumruğu çakıver artık. Nerde o yiğit? Kaplumbağa gibi kafasını içine çekip, tesbih böceği gibi dırtop oluyor. Sen misin daha böyle eden; al bakalım bir daha, bir daha...

Sonumuz kötü biliyorum. Deli edip tımarhaneye gönderecek beni. Kimbilir, belki ince plânı budur. Ahh, rezil seni. Şuracıkta olsaydın şimdi, bunu hatırlamanın zoruna... Pişti artık, her yanı nasırlaştı... Şöyle elimi acıtmayacak yumuşak bir tarafı kalmadı.

Benim kocam da böyle koca işte.

Bengü Onurlu

Nurettin TÜRKER

Her çeşit yatırıma döviz verilecek. — Gazeteler —

— Ben, bizim takımı yatırdım efendim!..

— Ayol, şimdiye kadar kim hesap verdi ki sen benden hesap istiyorsun!..

SEVİLEN PLÂK

O ağacın altı

— Plâğın üstü —

Gölgesinde sevişmek için oturduğunuz,
Öpüşüp koklaşarak azıp kudurduğunuz,
Röntgenci var mı diye bazan da durduğunuz...

O ağacın altını demek ki anıyorsun;
İkinizi kimseler görmedi sanıyorsun...

Ellerin gezinirken O'nun göğüslerinde;
Olmak isterdim ben de o an senin yerinde;
Dikizlerdim sizi ben ağacın üzerinde...

O ağacın altını demek ki anıyorsun;
Sevişirken kimseler görmedi sanıyorsun...

O ağacın üstü

— Plâğın altı —

Semt gençleri o yere neşe ile gideriz;
O ağacın üstünde poz poz röntgen çekeriz;
Sevişirken sizi biz gizlice dikizleriz...

O ağacın altını anmaz olur muyuz hiç;
Gelmiyorsunuz diye yanmaz olur muyuz hiç?...

Çimende sevgiline balıklama dalardın;
Kızın dudaklarını şapur şupur yalardın;
Sevişmeniz bitince evine postalardın...

Filim gibi günleri anmaz olur muyuz hiç;
O kızın kaderine yanmaz olur muyuz hiç?...

O ağacın üstünden dikizlersek sizi biz;
Mahallenin gençleri bu sefer yeminliyiz;
Kızı almazsan seni bir güzel marizleriz...

«Evlenelim,» demiştin, anmaz olur muyuz hiç;
Kızı gebe bıraktın, yanmaz olur muyuz hiç?...

Mukadder ÖZAKMAN

O ağacın altı

— Plâğın üstü —

Gölgesinde sevişmek için oturduğunuz,
Öpüşüp koklaşarak azıp kudurduğunuz,
Röntgenci var mı diye bazan da durduğunuz...

O ağacın altını demek ki anıyorsun;
İkinizi kimseler görmedi sanıyorsun...

Ellerin gezinirken O'nun göğüslerinde;
Olmak isterdim ben de o an senin yerinde;
Dikizlerdim sizi ben ağacın üzerinde...

O ağacın altını demek ki anıyorsun;
Sevişirken kimseler görmedi sanıyorsun...

O ağacın üstü

— Plâğın altı —

Semt gençleri o yere neşe ile gideriz;
O ağacın üstünde poz poz röntgen çekeriz;
Sevişirken sizi biz gizlice dikizleriz...

O ağacın altını anmaz olur muyuz hiç;
Gelmiyorsunuz diye yanmaz olur muyuz hiç?...

Çimende sevgiline balıklama dalardın;
Kızın dudaklarını şapur şupur yalardın;
Sevişmeniz bitince evine postalardın...

Filim gibi günleri anmaz olur muyuz hiç;
O kızın kaderine yanmaz olur muyuz hiç?...

O ağacın üstünden dikizlersek sizi biz;
Mahallenin gençleri bu sefer yeminliyiz;
Kızı almazsan seni bir güzel marizleriz...

«Evlenelim,» demiştin, anmaz olur muyuz hiç;
Kızı gebe bıraktın, yanmaz olur muyuz hiç?...

Mukadder ÖZAKMAN

Hüsmen Ağanın Ayağı...

Vedat SAYGEL

KASABAYA adımımı atmamla olağanüstü durumla karşılaşmam bir oldu. Halkta bir durgunluk, esnafta bir telâş; kepengini indiren başlıyor dengini hazırlamaya! Yolculuğun yarısında tutan diş ağrısından kıvır kıvır kıvranıyorum!

— Yahu, Allah rızası için bir dişçi falan yok mu şuralarda?

Varmış. Gittim ki, kapı duvar!

— Hemşerim, dişçiyi nerede bulabilirim?

Başını ellerinin arasına almış, sırtını yapının duvarına vermiş yaşlıca biri, çöktüğü yerden yana yakıla cevap verdi:

— Bulaman gardaş. Bulaman gayrı... Guşluk vakti dayadı motoru gapıya, yükledi eşyayı, vurdu kilidi, göç etti gitti!

— Peki, eczaneye benzer bir şey yok mu kasabanızda?

Varmış.

— Nerede?

Burnuyla gideceğim yönü işaret etti. Koştum ki, indirdiği kepenge kilit vurmaya çalışıyor eczacı!

— Diş ağrısını dindirecek bir ilâç...

Dönüp bakmadı bile. Anahtarları cebine attığı gibi yallah!

— Ne zaman döner acaba?

Dertli olduğu dövünmesinden anlaşılan biri cevap verdi:

— Dönmez gayrı, dönmez... Temelli gitti!

— Peki, diş ağrısından kıvranan birine bakacak kimse yok mu burada?

— Vardı, dedi. Bir kaç saat öncesine kadar bi doktorumuz vardı. Kulakları çınlasın, ne doktordu a-ma... Ortalığı kırıp geçiren şap hastalığından sığırlarımızı o gurtardı. Tavuk vebasını o önledi. Sıtmayı c guruttu. Hem de sivrisinekleri gısır laştırarak...

— Kulakları mı çınlasın? Şimdi nerde?

«Kimbilir» gibisinden ellerini açtı iki yana:

— Millet öğle namazındayken göçmüş.

Sözünü bitirir bitirmez bozuk yolda takır takır ilerleyen eşya yüklü bir at arabasını işaret etti:

— Aha emlâkçı da göçüyo!

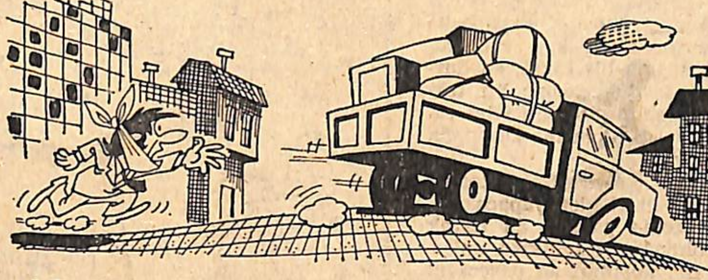
Diş ağrısını falan unutup çöktüm yanına:

— Neden göçüyor, kimden kaçıyor bunlar?

— Kimseden gaçtıkları yok, Hüsmen ağanın yüzünden göçüyorlar, dedi. Ah Hüsmen ağa ah! Senin gurduğun medeniyet, senin yüzünden çöküyor işte.

Daldırdı elini cebine, tütün tabakasını çıkardı:

— Aha yazıyom şuraya... (Tükürüklediği parmağıyla bir çizgi çekti

duvara) Dertli'nin deli oğlanı bi zamanlar dediydi dersin. Çok sürmez, bu gasaba yıkılır gardaş! Daş, daş üstünde galmaz buralarda! Eskiden neyse, o duruma düşer gene!

Sarıp, ikram ettiği sigarayı yaktım:

— Ağanın zulmünden kaçıyorlar demek?

Çattı kaşlarını:

— Bizim Hüsmen ağa, o sizin duyduğunuz ağaların hiçbirine benzemez gardaş. Bura halkı çalışmak için yaban illere göçmediyse, Hüsmen ağanın sayesinde galdı yurdunda. İş alanları açıldıysa, Hüsmen ağanın sayesinde açıldı. Millet hekimi, eczaneyi gördüyse, Hüsmen ağanın sayesinde geldi onlar buraya. Hey gözünü sevdiğim agası hey! O ne açık el, o ne uğurlu siftahtı öyle! Gözü tok, yüzü güleç, karıncayı incitmekten korkan bi adamdı Hüsmen ağa. Ama ne bilirsin ki, Allah adama parayla derdi aynı anda verecek... Hoş, derdi olmasaydı, ayağının uğurunu da kimsecikler bilmeyecekti ya... İlk, midesinden başladı şikâyete. E, buralar medeniyetin uğramadığı yerler o sıra... Bilinen tüm duaları ettik, en ünlü hocalara okutup üflettik, kâr etmedi. Bildiğimiz ilâçları yapıp yapıp içirdik, sancısı dinmedi. Son olarak Gülsüm ninenin döktüğü kurşun da işe yaramayınca, ağanın «Gitmem, etmem» demesine bakmadan traktöre attığımız gibi tuttuk kentin yolunu. Ağayı dertten kurtarmak için maksadımız bir doktora göstermek hani.

Doktor, doktor, koca kentte bi denecik doktor yok. Hastane desen hak getire... Sorarken soruşturur-ken duyduk ki, taa gıyı semtlerin birinde bi doktor varmış ama, işleri kesat gidip, ev sahabının biriken kirasını veremediğinden daireyi boşaltıp boşaltmadığını, kentten göçüp göçmediğini kimseler bilmiyor.

Vardık ki toplanıyor doktor!

— Aman bey, dedik, şu hastamıza bak da, sonra nereye gidersen, git.

Doktor, işinin ehli. Bizim Hüsmen ağanın orasını dinledi, burasını dinledi, hemen telefona sarılıp ev sahabını bularak:

— İki güne kadar borcumun tamamını vereceğim, dedi.

Sonra yazdığı reçeteyi elimize dutuşdurarak:

— Sabah akşam bu ilâçları verin, iki gün sonra sonucu bildirmek için biriniz gelin, dedi.

İlâçları yaptırıp döndük gasabaya. Yatırdık ağayı, yutturduk hapları, ayağa kalkacağını umarken, sesini duymayalım mı! Etinden et koparılmışcasına bağırıyor, çocuklar gibi iki gözü iki çeşme «Ölüyom!» diye hüngür hüngür ağlıyor bizim koca ağa!

Kente habar saldık, doktorun kendi çıktı geldi. Muayene muayene:

— Durumu son derece gritik, aman gımıldatmayın, dedi. Zararı yok, sabah akşam ben gider gider gelirim.

Allah razı olsun adamdan. Üç ay içinde bi gün olsun üşenmedi ayağına. Gitti gitti geldi. Hani para sızdırmak için mi yapıyo diye zaman zaman kuşkuya düşüp davranışlarına bakıyoruz, zerrece parada gözü yok adamın. Ağa bin gayme veriyor, bini alıyor; beşyüz veriyor, beşyüzü alıyor Bi gün olsun «Arkadaş, benim hakkımı yiyorsunuz, alacağım şu» demedi. Hele ağaya olan düşkünlüğünü görsen şaşar kalırsın! Çocuğunu korur gibi koruyor canım!

Eee, Allah böyle gözü tok bi kulunu sıkıntıda bırakır mı? Bi duyduk kentteki tüm borçlarını kapatmış, bi duyduk, gilinik gurmak için bi arsa satın almış!

— Hayırlı uğurlu olsun, diyenlere:

— Hüsmen ağanın ayağı uğurlu geldi, diyor. Ayağı böylesine uğurlu bi hastaya çatmasaydım, borç içinde boğulurdum!

Uzatmayalım, birinci yılın sonunda «Gitmek gelmek zor oluyor» diyerek, bi muayenehane de bizim gasabaya açtı. İkinci yılın ortalarında çoluğunu çocuğunu da getirdi yanına. Ağanın hastalığında bi düzelme yok ama, Allah için çırpınıyor adam.

Üçüncü yıla girerken:

— Midedeki bu ağrı, dişten de olabilir, dedi.

— Peki, ne yapmak gerek?

— Bir dişçiye göstereceğiz.

Çekti arabayı kapıya, attı ağayı içine, bizleri de aldı yanına, ver elini büyük kent!

Aman gardaş, bizim ağa dişten gidiyormuş da, habarımız yokmuş! Yanımızda olacaktın ki, durumun vahametini görecektin. Zira şimdi ne desem inanmazsın. Adam, kentin en ünlü dişçisiymiş. Yanına girdiğimizde işsizlikten, hayat pahalılığından şikâyet ediyordu bi arkadaşına. Ama bizim ağa bi yere adımını atar da, bereketsizlik kalır mı?

Hüsmen ağayı oturttu koltuğa, çenesine dokunup:

— Aç, dedi, ağanın açılan ağzına şöyle bi baktı, hemen telefonu kaptı!

Bi emlâk komisyoncusuyla uzun uzun konuştu, bi arsanın pazarlığında uyuştu. Sonra ağanın doktoruna dönüp, anlamadığımız dilden birçok şey söyleştiler. Sonunda bizim doktor:

— İyi ama, iş bitene kadar ağayı her Allahın günü getirip götüremeyiz, dedi.

— Zararı yok, dedi dişçi. Ben gelir kasabaya yerleşirim.

Doktorun az ilerisine bi muayenehane de o açtı. Ve hemen başladı ağanın diş tedavisine. Aradan altı ay geçende, doktorlarla haberleşmede güçlük çeken emlâkçi de yerleşmez mi gasabaya! İşler bi açıldı, bizim buralar bi modernleşti, para su gibi akıyor! Bi yerde para olur da millet durur mu? Buraların namını duyan başladı göçe. Eskiden millete kendi evi çok gelirdi, bu kez kiralık ev bulmak mesele oldu! Her gelen, ağayla her işi olan, bu bolluğun bereketin nedenini aynı sözlerle ifade ediyor:

— Şu memlekette ayağı uğurlu üç Hüsmen ağa daha olsa, Alamanlar bi işçi bulamaz!

Neyse uzatmayalım, gasabanın çehresini değiştiren bu Hüsmen ağayı kurtarmak için yeni gelenlerin de yardımıyla tüm doktorlar sıvadı kolları. Kimi midesini onarıyor, kimi kalbiyle uğraşıyor. Kimi solunum yollarını açıyor, kimi dişlerini yapıyor.

Hani aldıkları para, bizden yana helâlı hoş olsun, bi gün boş durmadılar. Arsa almakla işe başlayan dişçi, dolguyu tamamlamadan üstüne kurdu binayı! Bi ay kadar ağanın sağlık durumunun ne yöne gittiğine baktı, dişlerin tüm sökülüp, yerine damak yapılmasında karar kıldı.

Şehirde ikinci arsayı alıp, başladı söküme. Üçüncü arsayı alıp, bina yapımına başlarken, damak da bitti.

Ağırdan ağırdan benim diş ağrım başlamıştı gene. Yanağımı tutup doğrulurken:

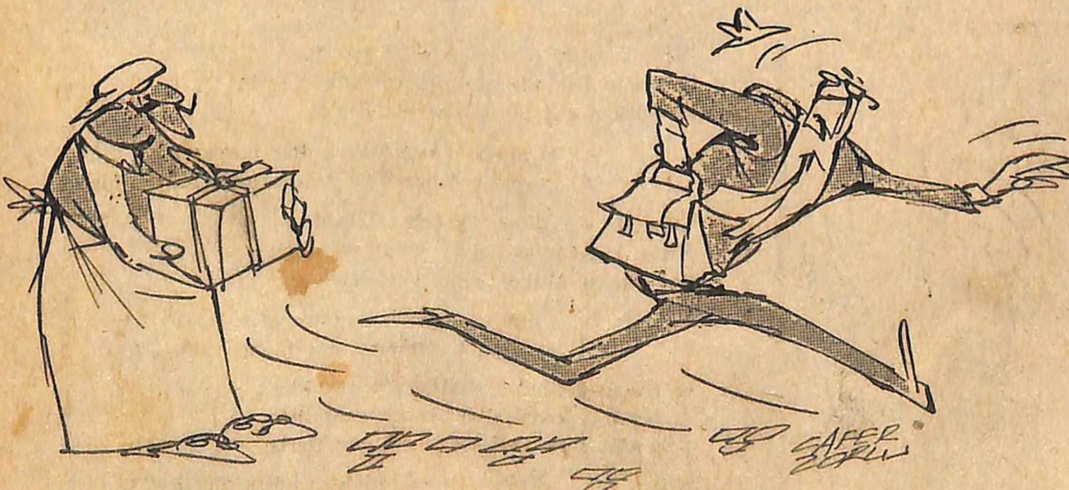
— Eee, dedim. Sağlığı düzeldi mi ağanın?

— Allahın verdiği ömür kısaysa hekim ne yapsın gardaş, diye cevap verdi. Damağı bi hafta kullanması nasip olmadan bizim ağa kanserden gitti!

Çok üzgündü. Emlâkçının eşyalarını götüren at arabasının arkasından yaşlı gözlerle bakarken:

— Gitti gasaba, diye söylendi. Ancak yeni bi Hüsmen ağa doğacak, ayağı eskisininki kadar uğurlu olacak, babadan dünyanın yeri, Tanrıdan tüm kullarının derdi ona kalacak ki gasaba dişçisiyle doktoruyla, eczacısı, emlâkçısıyla yeniden gurulsun!

Vedat SAYGEL

— Ne kaçıyorsun yahu, pakette bomba falan yok... Senin aylık borcun var!..

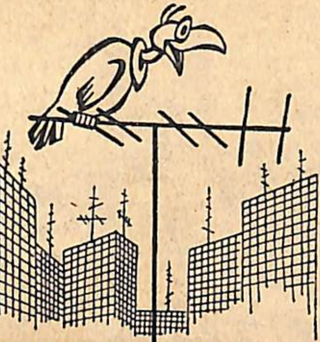
AKBABA TELEVİZYON MARŞI

Eski, kopuk filmler, oldu (Birinci vizyon)
Yenileri sunuyor AKBABA Televizyon.
Kimisi giyer vizon, kimisi bulamaz don;
Hepsini anlatıyor AKBABA Televizyon.
Nutukta duymadın mı? Derdin bitmiş babalık;
Her şey düzelecekmiş kavağa çıksa balık ..
Efendi senmişsin de, gerisi kalabalık...
Her şeyi anlatıyor AKBABA Televizyon...

Çeşitli röportajlar, spor ve bilim dalı,
Müzeden kaçırılan altıyüz yıllık halı;
Sözümüz gelse bile (Dış kapının mandalı)
Gene de anlatacak AKBABA Televizyon...

Resim, sinema, müzik... Yarışmalar bile var.
Saçmaları tartmaya gram yetmez, kile var.
Ceza, yapana değil, açıklayan dile var;
Sakınmadan anlatır AKBABA Televizyon...
Kaç futbolcu caba kaçırıldı bu sezon?
Onu bile anlatır AKBABA Televizyon.
Hallolursa reformlar, yapılırsa revizyon,
Elbette mutlu olur AKBABA Televizyon...

Bereket ömrü uzun... Daha ellisinde genç,
AKBABA, o günleri, görmeye duyar güvenç.
Hile hud'a kalkacak, şeş oynanmayacak penç.
Aydınlık yıllar diler AKBABA Televizyon...

Akbaba TV

DOĞUM KONTROLU

SAYIN dinleyici ve seyirciler bu hafta (Doğum kontrolu) konusunda bir açık oturum düzenledik. Önce katılan konuklarımızı tanıtıyoruz:

Bu dertle malûl olan iki hanım misafirimiz... Mestane Verimkâr... Ve Dildane Doğurgan...

Açık oturumumuzu yöneten Hasbi Merakçı...

Hasbi:

— Buyurun hanımefendi sizi dinliyoruz... Doğum kontrolu hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Vallaaa beyefendi, ben doğurmayı seviyorum... Yedi çocuğum

var. Sekizincisine hâmileyim.

— Ya siz ne diyorsunuz sayın Dildane Doğurgan?

— Efendim, ben bu işten bıktım... Dokuz çocuğum var...

— Hap yutmuyor musunuz?

— Ben zaten hapı yutmuşum. Veletlerle baş edilmiyor ki...

— Beyiniz korunsa?...

— Nasıl korunsun? Memur...

— Kocanız korunmadığına göre, siz bir tedbir almıyor musunuz?

— Benim tedbir, adamla kavgalı olmak...

— Haftanın kaç günü kavgalısınız?

— Gözü çıkası hemen barışıyor...

— Siz de beyinizle kavga eder misiniz bayan Mestane Verimkâr?

— Tabiî... Uykusu geliveriyor...

Sayın seyirciler... Özetlemek gerekirse, biz bu işin içinden çıkamadık. Hanımlara ve beylere göre değişiyor.

Hoşça kalın...

TELE — KARİKATÜR

— Köylere televizyon veriliyor. —

REKLÂM PROGRAMLARI

(...........) Reklâm sunar... (...........) ın sesinden ozanların feryatları... Kıymetli şiir sunucumuzun ilk olarak sunacağı eseri bir hafta içinde tam 3521 kişi istemiş... Ne tesadüf diiii mi? Size adlarını teker teker okumak isterdik ama hem yerimiz sınırlı hem de bu görevi verdiğimiz salak arkadaş, telefon rehberinden o kadar ismi bulup bir araya getirememiş. Neyse, şimdi, (...........) nın sesinden hârika çocuk, yedi yaşındaki (...........) nın mısraları: (Kendisi şiir takdimcimizin yeğeni olur.)

Bu sene okullar beni de
kucakladı...
Hepiniz okuyun sevgili arkadaşlar. Okuldur bunun adı...

Şiirimizi dinlediniz, şimdi sıra reklâmlarda:

«Ohhh ne rahat. Meşrubat klozetleri...»

«Fik fik soğan rendesi soğanların katili...»

«Perdeye sağlam ray var... Bilir alan bayanlar...»

«Ne kadar liseli genç varsa» imzasıyla gelen istek mektubunu kıramayan sanatçımız, şimdi ikinci şiiri okuyor... Onyedi yaşındaki kız kardeşinindir.

(Sayın okuyucular bu şiir, 2986 satırdır. Hepsini okumaya vakti olmayan sayın sanatçı, son bir kaç satırını takdim ediyor:)

«İlkellik çağında Havva...
İlginç ilişkisinde
Bir elinde tuttu elmayı...
Âdem yedi ayvayı...»

Şimdi gene reklâmlarımız:

«Ressamlardan Goya, hanım el işinde oya, al bir Zırtık boya, kapını pencereni boya doya doya... (Bu reklâm spotu birincilik kazanmış, Zırtık boya fabrikası tarafından en güzel cümleyi bulana mükâfat olarak bir badana fırçası verilmiştir. Siz de yazın... Çeşitli ikramiyeler kazanın.) Ayrıca, ikinciye süpürge sopası, üçüncüye mangal maşası ve kurada kazanacak diğer, programımıza ilgi gösteren dinleyicilerimize, çamaşır mandalı armağan edilecektir...»

Hoşça kalın.

Yaman KORUR

ÇOCUKLARIN KÖŞESİ

Çocukların (!) ....

(Hemen mâna çıkarmaya kalkmayın)

Yumurcağın ailesi semtin en şık giyinen insanları sayılırlardı. Taaa öteden beri... Şimdi de annesinin maksi mantosu pırıl pırıl, babasının son moda geniş paçalı pantalonu tiril tiril, ağabeyinin makosenleri gıcır gıcır, ablasının mini eteği, daha doğrusu, mini etek içinde ablası fıkır fıkırdı. Tüm modaya uymuşlardı... Özendi... Altı yaşında olması zevkli giyinmesini (!) engellemezdi ya... Önce ablasının mini etekliğini giydi... Sonra babasının pantalonunu da üzerine... Paçalarını kıvırdı. Beline dayısının kravatını bağlayıp sıktı. Biraz acayip olmuştu ve de mini gözükmüyordu ama, olsun. . O, içinde mini bir etek olduğunu biliyordu ya... Ağabeyi-

nin 40 numara ayakkabıları da doğrusu pek gösterişliydi. Ayağına büyükmüş... Kime dert?... Daha bir belli oluyor, kendini gösteriyordu. Annesinin maksi mantosunu da sırtına geçirince şıklığına payan olmadığı kanaatiyle sokağa fırladı... Gerçi mantonun etekleri tozları süpürüyordu ama, o, mahallesinin tozlarının etrafa saçılmasına hiç aldırmıyor, herkesin kendisine neden güldüğünü de bir türlü anlamıyordu...

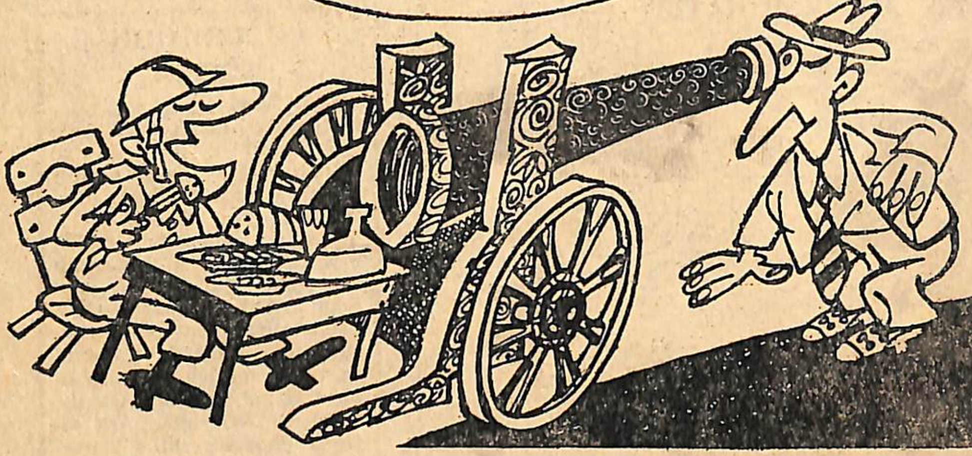
Şevkle yola koyuldu... Önce ayağı bir taşa takıldı... İğreti manto bacaklarına dolaştığından düştü. Dizi sıyrılmış, babasının pantalonu zedelenmişti. Şimdi evde ne diyecekti?... İlkin mantoyu, sonra örselenen pantalonu çıkarttı. Yavaş yavaş aklı başına gelmeye başlamıştı. Fakat mini etekli haline daha çok gülmeye başladılar... Pabuçlar da tabiî ikide bir ayağından fırlıyordu. İyice gülünç olduğunu anlamaya başladı... Onları da çıkarttı...

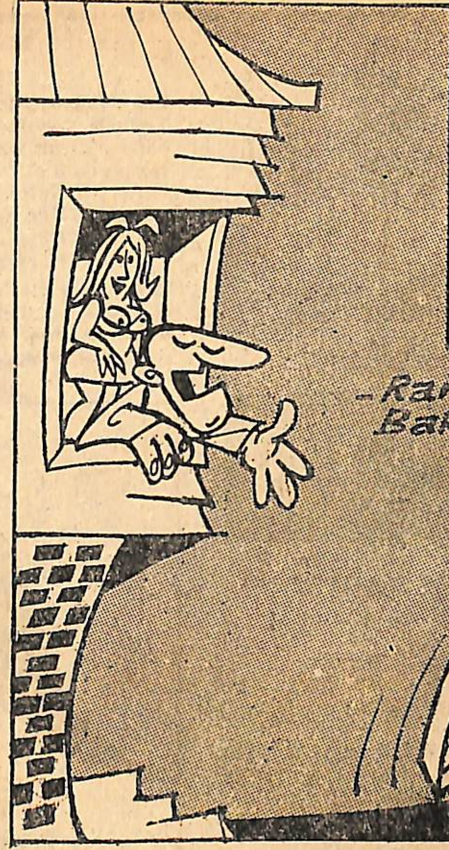
Bundan sonra hep kendi elbiselerini giymeye karar vermişti. Giysileri belki şimdilik pek ahım şahım değildi ama onları giydiği zaman kimse ona gülmezdi... Onun bunun süsüyle şık olduğunu sanıp gülünç duruma düşmekten vazgeçti... Büyüyünce seçimlere katılmaya da karar vermiş... Hepinize iyi uykular ..

YANKI!

Ramazan Şakaları

YENİ ÇIKAN İLÂÇLAR

KAZIKOL

İzotonik ve izohidrik bir solisyon halinde olduğu için tahriş yapmaz. Gayet mülâyim ve hoştur. Kabadan alınır, ağrı, sızı yapmadığı gibi sancılarınızı derhal keser.

Gayet kolay alışır, vitamin niyetine de kullanabilirsiniz. Reçetesiz satılır. Yan tesiri yoktur. Etkisi doğrudan doğruyadır. Piyasada bol miktarda vardır. Hemen her eczaneye, bakkala, manava, toptancıya, perakendeciye dağıtılmıştır.

ZAMZAMİN

Hiperasidite ile yürek yanmasını, hastanın laçkalaşmasını kolaylaştırmak amacıyla hazırlanmış antispazmodik ve antiasid özellikleri taşıyan alımı kolay satımı pahalı bir preparattır. Özellikle dargelirlilerde etkisini derhal gösterir. Dili damağı kurutup gözleri şaşılatmaz, emniyetle ve cesaretle kullanılabilir. Her çarşıya, pazara çıkışta mutlaka alınmalıdır. Bu ilâç da piyasada bol miktarda dağıtılmıştır.

Manifaturacılarda, tuhafiyecilerde bile bulabilirsiniz.

TORPİLAL

İhtiva ettiği maddelerin etkileri arasında sinerjizmin mevcudiyeti dolayısiyle ağrıyı sızıyı süratle dindiren bir antispazmodiktir. Homatropine Methylbromide, bilhassa gastrointestinal kanalda, antispazmodik ve sekresyon inhibitörü olarak tesir eden bir homatropin derivesidir. Emniyetle, güvenle kullanılabilir. Kuvvetle etki yapar. İşi sağlama bağlar. İş isteme, iş takip etme ve bir yakınınızı işe yerleştirme zamanlarında yanınızda bulundurun. Diplomadan daha geçerlidir. Reçetey-

SAHUR DAVULU

Bundan senelerce evvel, Aksaray civarındaki mahalle bekçilerinden birine teravihten sonra, semtin külhanbeyleri, reçel diye esrar macunu yedirmişler. Adamcağız fena halde dalgaya düşmüş. Sahur vaktine kadar kâh tatlı, kâh korkunç binbir hayâl kurduktan sonra bakmış ki diğer mahallelerde davul çalınıyor, hemen o da kendi davulunu boynuna takmış, çalarak yola düzülmüş... Fakat esrarın şiddeti daha geçmediği için de farkında olmayarak adımlarını davulun tokmağına uydurmuş, kendini kapmış koyuvermiş... Böylece bir iki saat kadar durmadan yürümüş, muhtelif mahalleleri, birkaç defa dönmüş, dolaşmış, nihayet gelegele Unkapanı Köprüsüne gelmiş. Lâkin imsak topu çoktan atılmış, sabah ezanı okunmuş, orta-

RAMA

lık ağarmış
Güneş doğa
Meyit yoku
na doğru t
sırada zapti
hın tenhalı
garasını fos
taşiyi yakal
na götürüy

Bektaşi o
rinde davul
görünce:

— Uğur o
ne davulu

Bekçi cev

— Sahur
leliyi sahur

Bektaşinin
mış, zaptiy

Su sıkıntısı, insanları delirtebilirmiş. — Gazeteler —

— Kocam kendisini musluk zannediyor, doktor bey!..

— Bu da çift bor

- Ramazan da davul çalınmayacak -

NİYELİK

â farkında değil.
köprüyü geçmiş,
yukarı Beyoğlu'-
naya başlamış. O
e o civarda saba.
faydalanarak si-
ak geçen bir bek.
, Zaptiye Kapısı-
ş.
yokuşun orta ye-
k gelen bekçiyi

i baba, demiş, bu

miş:
efendim, mahal-
rıyorum.
ri sevinçle parla-
önerek:

— Eee, artık beni bırakın, demiş. Mademki herkes sahura yeni kalkıyor, imsak vakti ben yeniden niyet ederim!...

SEFERÎ

Bektaşiyi oruç yerken görürler, yakalayıp İstanbul kadısının huzuruna çıkarırlar.

Kadı efendi bağırarak:

— Zındık herif, niye oruç yiyorsun? der.

Bektaşi, hiç istifini bozmadan:

— Seferîyim, cevabını verir.

Orada bulunanlardan birisi lâfa karışır:

— Kadı efendi, otuz senedir burada oturur, seferî değildir! deyince bektaşi:

— Müsaade buyurun efendi hazretleri, der. Dünyada iki üç gün oturmaya elimde senedim yok ya, ahrete seferîyim!...

YENİ ÇIKAN İLAÇLAR

le değil iltimasla verilir. Sulu ve susuz da suiistimal edilebilir. Çabuk erir, hazımsızlık yapmaz. Her yerde bulabilirsiniz ama tavsiye mektubunuz yoksa alamazsınız.

GOLYERMİSİN

Maç hastaları için özel olarak hazırlanmıştır. Geniş bir antibakteriyel spektrumu haiz olan neomycin sulfate ile vazokon striktör tesirinden dolayı hastaya ferahlık hissi verir. Avuta çıkan topları gol gibi gösterir. Aynı zamanda hakemi de gözünüzde pek şirin yapar, bilmemne hakem demenize ihtiyaç hissettirmez. Başınızın belâya girmesini önler, doping yapmaz, öfkenizin taşmasına engel olur, deplâsmanda bile kullanabilirsiniz.

Maça girmeden yarım saat önce alınması tavsiye olunur. Hemen her maç büfesinde, eczanede, kahvede satılır. Gazozla, kolalı, asitli mayilerle dahi alınır. İçimi tatlıdır.

BRAVOSEN

Antibiyotik bileşimi, terkibindeki maddelerin gösterdiği antimikrobik tesirden başka tek olarak kullanılan veya umumiyetle yapıldığı gibi rastgele iştirak ettirilen antibiyotik karışımların tatbikinden doğan bazı nahoş tezahürattan kaçınmayı sağlar, itibarınızı arttırır, kredinizi çoğaltır. Her toplantıya, mitinge, kahveye, partiye gidişte bu ilâçtan alırsanız çok yararlı bir sonuç elde edersiniz. Yağla balla, alkışla alırsanız daha çok faydasını görürsünüz. İçinde bulunan dalkavuk tozu ve hacıyatmaz süspansiyonu enerjinizi arttırır, terfi ettirir. Piyasaya bol miktarda dağıtılmıştır.

Erhan TIĞLI

Bombalı mektuplar her tarafa yollanıyor. — Gazeteler —

bir mektup olsa gerek!..

— Tamam kızlar, içeri girebilirsiniz. Kovalar doldu!..

Sonradan GÖRMELER nasıl GÖRÜR?

nurettin türker

KAYNANASI SÖYLEDİ, DİNLEYELİM NE DEDİ:

KAYNANANIN adı çıkmış, gelinin tadı çıkmış öyle mi? Bir gelin ki düşman başına. Nasıl aldık bu kızı, nelerle aldık da evimize, başımıza taç ettik.

İki şalvarla, yarım ruganla girdi şu kapıdan. Paçasının sökük püskülünü dantel sanırdı. Ayaklarının nasırına kına yakardı. Ellerinin çatlağına kuyruk yağı sürerdi...

Yoo, diyeceğim. Sonradan görmenin n'olduğunu, kim olduğunu merak edenler öğrensin. Duysunlar gelin gibi gelini de şu saçlarımın her gün tel tel ağarmasının hikmetini anlasınlar. Ooofff.. off...

Kimseciklere suç bulmam. Oğlumun başını ben yaktım. Ya bu kızı alırsın, ya da sana metelik yardım etmem dedim. Bak bak sen, kendi elimle, kendi dilimle yalvara yakara getirdik haspayı. Geldi gelin olasıca, zehir yutasıca...

Anasının evinde zeytin danesini yağ gibi ekmeğine sürer, soğanın dilimini katık ederdi. Ah, körolasıca; şimdi yağ beğenmez, reçelin çeşitini arar, peynirin tulumunu ister, çayın kaçağını sever, cigaranın da lilitellisini...

Rahmetli kaynanam, bana «kaşık düşmanı» demişti de, bir ay kaşıksız ekmeğimi çorbaya banmıştım. Nazlı gelin denmesin, kahır çekmeyi bellesin isterdi eskiler. Şimdikiler öyle mi? Yarım alırsın, bütün edersin de seni ip yerine koyup üstüne çamaşır asmaz. Böylesine denir mi, denmez mi? Denir vallahi. Benim gelin, sonradan görme gelinlerin süzük süzük süzmesi. Şımarık yatak gözdesi. Sonunda dedim işte. Ohh, ne rahat ettim, ne iyi ettim. Hay sen bin yaşa oğlum, konuştukça şuramdaki ağrı hafifledi, içim açıldı, içim.

Yemeğine karışmam. Kızım derim, kocanın sıkıntısı senin kıskacın olur, idareli git azıcık. Yağı, tencereye bir kepçe yerine yarımcık koyuver. Bir kalıp sabunu ikiye böl, yarısını kurut. Fasulyenin çöpünü, patatesin kabuğunu derinden alma. Bulaşığı tek suyla durult, fazla su harcama. Elektriklerin hepsini yakıp da hovardalık etme. Sinemaya ayda bir gidiver. Dudağının boyası, ayağının çorabı, ayakkabının farfuru pek aranmaz. Biz böyle masariflere alışkın değiliz. Kenara bir kaç kuruş atın. Dünyanın iyi hali var, kötü hali var.

Uuu, sen misin söyleyen. Öyle bir kuru inadı var ki gâvurun, bir kova su döksen ıslanmaz. Altına kocasının, üstüne de akıl hocasının dediği çorabı giyer, öyle çıkar sokaklara. Yarım kepçeden geçtim üç kepçe yağ atar tencereye. Her saat başı süslenir, püslenir. O canım patatesler yarı yarıya dökülür. O buram buram çaylar bir demden sonra atılır. Sen olsan n'aparsın? Benim gibi ağzı var, dili yok kaynana da bunlara baka baka çatlasın.

Olan oğluma oluyor. Borç içinde. Sağolasıcayı pek titiz yetiştirmiştim. Bekârlığında bakkala on lira borç yaptım diye on gün uyku uyumamıştı. Şimdi, on yere bilmem kaçar yüz lira borcu var, top atsan uyanmaz. Bunu yapan gelin. Sonradan görme gelin, oğluma da etti edeceğini.

Dahasından korkarım. Sonradan gören, daha çabuk başka şeyler de görmek ister. Kimbilir, belki belli etmiyor oğlum. Bir gün şurasına gelir, tak deyiverir canına kıyar mazallah.

Şöyle nefesler, dualar yakıyorum Tanrıma. Gelinim azdığı kadar azmış sen beterinden koru bizi Yârabbim, diyorum. A aklı uçkurunda oğlum, hadi karın sonradan gördüm delisi oldu da, sen bunu niye görmezsin?

Benim oğlanın zayıf yanı çokmuş, gelinin de kaynanaya karnı tokmuş. Olur elbet, olmaz mı?

Hepsini anlata anlata konu komşuyu da bıktırdım. Kimselere inan, güven olmuyor. Yüzüme karşı sen haklısın diyorlar, ardımdan gelinin sırtını sıvazlıyorlar. Komşuluk da eskidi, komşuluk da çürüdü. Herkesin içini bir ha ha, hi hi bürüdü. Analık zor deriz ya, kaynanalık daha zor.

Yaa... Benim kaderimde de sonradan bunları görmek varmış.

Kadınlar ADASI...

Bill Blondy'den
Süheyla AYKUT

— Issız bir adada çırılçıplak yaşayan elli kadın! Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun Bill? Yapacağımız röportajın önemini takdir edebiliyor musun?

İçimi çekerek cevap verdim:

— Uyanıkken rüya görüyorsun galiba dostum.

— Hayır, bir gerçekten bahsediyorum. Şu haberi oku, bak...

Arkadaşımın uzattığı gazeteyi alıp, gösterdiği sütunu okudum. Yalan değildi. Elli Amerikalı kadın ve kız, kocalarını, nişanlılarını terkederek bir adada çırılçıplak yaşamaktaydılar.

— Adanın ismi belirtilmemiş.

— Onu öğrenmek kolay, dedi. Bu elli kadından hiç değilse biri, anasına babasına adresini bırakmıştır.

— Ama bu dişiler, adaya erkek ziyaretli sokmuyorlarmış. Yâni bir çeşit seks boykotuna girişmişler. Kendilerini çağımızın Lisistrata'sı yerine koyuyorlar. Adaya girmeye kalkıştığın an silâhla karşılaşırsın!

— Çırılçıplak olduklarından, silâhlarının «Seks» ten başka bir şey olacağını sanmam. Silâhın o türlüsündense hiç korkmadığımı bilirsin. Gideceğim oraya, röportaj yapmayı başaracağım Bill!

Gerçekten de arkadaşım Bucky ne yaptı yaptı, Kadınlar Adasının yerini öğrenerek bir şilebe atladı ve adanın yakınlarında gemiden ayrılıp, eski bir kayıkla hedefe doğru kürek çekmeye başladı. Sekiz günden beri traş görmeyen suratı, kayığın ortasına diktiği direkte dalgalanan paramparça gömleğiyle, tam bir kazazede görünümündeydi.

Bu dâvetsiz konuğu görüp sahile koşuşan kadınların düşmanca bakışları arasında kayıktan indi, ölesiye yorgun adımlarla kumsala çıktı, elli çıplak kadının on adım ötesinde baygın, yere yığıldı! Ve:

— İşte nihayet dünya cennetine adımımı attım, diye düşünerek başladı kirpiklerinin aralığından erkek düşmanı kadınların davranışlarını izlemeye.

Hareket etmediklerini görünce:

— Su!... diye inledi. Allah rızası için bir yudum su!

Üç kadın güçlü kollarıyla kalkmasına yardım ederek, kazazedeyi barınaklarının önündeki şezlonga taşıdılar. Bucky, bütün varlığını kaplayan sevinç ve neşeyi gizleyebilmek için öylesine büyük çaba harcıyordu ki... Kadınların çıplak oluşları yetişmiyormuş gibi, hepsi de biribirleriyle yarışır güzellikteydiler. Esmeri, sarışını, kızılı, kumralı...

Dudaklarına uzatılan suyu lıkır lıkır içerken, bu tatlı yaratıkları kafese koymanın pek güç olmayacağını düşünüyordu.

Sudan sonra şaraba gelmişti sıra. Aynı iştahla onu da yuvarladı. Artık rahatlamıştı. Bir iki gerindi, esnedi, yorgun gözlerle çevresine bakındı, sonra derin bir uykuya daldı.

Uyandığında, bir şarap şişesinin daha kendini beklemekte olduğunu gördü. İçmeyecekti ama gözcü kızın varlığını sezince son çareyi, şişedekini gövdeye indirmekte buldu.

Dalyan gibi bir esmer:

— Sizi buraya Tanrı gönderdi, dedi. Bazı işlerimiz için erkeğe pek ihtiyacımız vardı.

Bir erkeği bekleyen «bazı işler» ha! Zevkten dörtköşeydi Bucky:

— Derhal, dedi. Emirlerinize âmadeyim!

— Çok güzel, diye gülümsedi dalyan gibi esmer. Hemen başlayalım öyleyse.

Sevinçten verecek cevap bulamayan Bucky, düştü esmer güzelinin peşine.

Dalyan önde kendi arkada, bir ormana girdiler. Esmer güzeli sordu:

— Ne yapacağınızı biliyorsunuzdur her halde?

Bizimki, elini pantalonunun kemerine götürürken cevap verdi:

— Elbette.

— Güzel, başlayın öyleyse!

Bucky için başlamak kolaydı. Tam bel kemerini çıkarırken:

— Hayır öyle olmaz, dedi esmer kız. Bununla yapacaksınız.

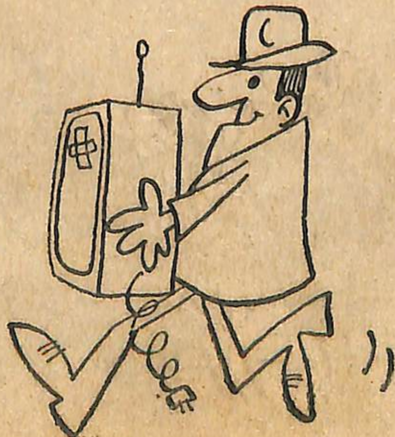
Bir balta uzatıp emretti:

— Şu ağaçtan başlayacaksınız odun kırmaya!

O gün odun kesti, avluları süpürdü, yerinden oynatılamayan ağırlıktaki kütükleri istenilen yere taşıdı. Akşam olunca da, çevresinde su perisi gibi dolaşan bu çıplak güzellerden hiçbirini arzulamadığını hayretle gördü. Bunun yorgunluktan ileri geldiğini düşünerek, vurdu kafayı yattı.

Ertesi sabah uyandığında, hücuma geçmeye kararlıydı. Gücünü ve ce-

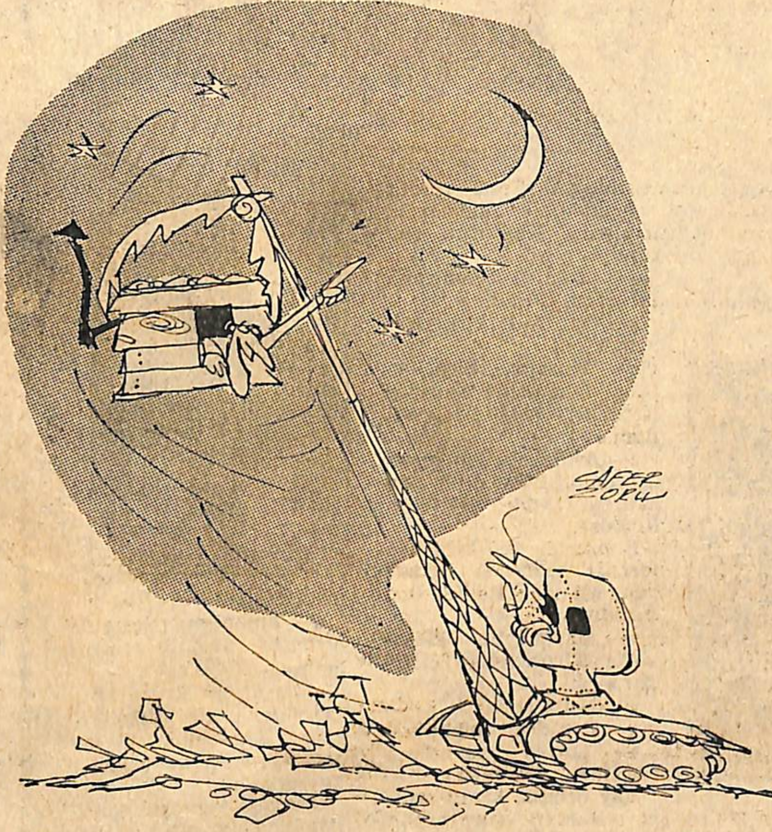

— Osman Kibar, «Üzerimde 40 bin volt taşıyorum» dedi. —

Gecekondular grayderlerle yıkılıyor. — Gazeteler —

— Sana zahmet, Ay'a bırakıver bâri!..

saretini arttırmak için daha kahvaltıda yumuldu şaraba! Eh, neşesi tamdı ama tercih zordu. Biribirinden güzel bu elli âfetten hangisini önce elden geçirseydi acaba?

Seçimin içinden çıkamayınca, işi tesadüfe bıraktı. Ve ormanda odun kırarken başında nöbet tutan minyon yapılı sarışında karar kıldı. Kıldı ya, sıranın sevişmeye gelmesi için önce çalışması gerekiyordu. Çalıştı, çalıştı, çalıştı. Güzel düşler kurarak akşama dek çalıştı. Ama tuhaf şey... İş sona erdiğinde bacaklarında bir kesiklik, içinde bir isteksizlik duydu. Oysa pek yorgun da değildi. Hemen yanıbaşında gülerek kendisine bakan, türlü şakalar yapan bu güzelin elini tutmak bile gelmiyordu içinden!

Onbeş gün böyle geçti. Elli çıplak güzel kadının arasında cinsel gücü hiçbir işe yetmediğinden uslu uslu oturan Bucky, dönüşte sıkı bir doktor muayenesinden geçmeyi düşünerek dayandı şaraba.

Kadınlar Adasına erzak bırakmak için uğrayan ve dönüşte kendisini alacak olan geminin yükünü boşaltırken, paketlerin arasında üzerinde şu etiket bulunan koca bir şarap fıçısı ilişti gözüne: «Bucky için. Erkeklerin seks gücünü yok eden özel şarap!»

Bileydi, günde üç öğün önüne konan şarabın yudumunu içer miydi Bucky?

Bill Blondy'den çeviren:
Süheylâ AYKUT

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

ŞAŞIRTMACA

Haşhaş, uyuşturucu madde kaçakçılarını şaşırtmak için yasaklanmış.

Hey kurban olduğumun zekâsı hey!

Ticareti Amerika'da yapılıyor, kaçakçı Türkiye'de şaşırtılıyor!

SALI :

YANLIŞ ANLAMIŞIZ

Almanya'daki yurttaşlarımızın eğitimleriyle ilgili bir haber:

«Üçbin işçi çocuğuna, bir öğretmen düşüyor!»

Nasıl beğendiniz mi?

Öğretmene yapılan baskıyı gördükçe hâlâ «Kıyım sürüp gidiyor» diye bağıralım biz.

Oysa Almanya'daki çocuklarımızın cahil kalmaması için öğretmeni canından bezdiriyormuş yetkililerimiz.

Sürülmekten bıkan canını kurtarmaya bakacak, canını kurtaran da, kapağı Almanya'ya atacak!

Dolayısiyle hocasızlıktan kurtarılmış olacak çocuklarımız.

ÇARŞAMBA :

NEDEN YENİLMİŞİK

Münih'ten eli boş dönen güreşçilerimiz, «Altıyüz lira aylıkla ev geçindiren adamdan minderde ne beklenir?» diye dertlenir dururken, Güreş Federasyonu hezimetin nedenlerini sıralayıp, kendini temize çıkarıvermiş.

«Önce, Federasyon parasızlıktan kurtarılmalı. Modern Federasyon büroları kurulmalı. Personel eksiği tamamlanmalı.»

Tüüüh, «Güreş, güreşçiyle yapılıyor» sanarak onca pehlivanı boşuna seferber ettik demek!

Toplantıda önerildiği gibi önce Federasyona cep harçlığı bulmalı. Ardından istedikleri büroları kurmalı. Personel eksiği de tamamlandı mı, «Serbest ve Greko Romen» diye Federasyon üyelerinden kurarsın iki takım!

Münih'ten boş elle döndüysek suç kimsede değil, Güreş Federasyonu dururken, mindere güreşçi çıkaran zihniyette.

PERŞEMBE :

DELİKANLI AKLI İŞTE

Bir genç, Kennedy'nin mezarı başında intihar etmiş.

Eder eder, size ne diyeceksiniz ama kazın ayağı öyle değil.

Bir kere dünyanın parasını sayıp amacını gerçekleştirmek için tabanca almış bu genç. Sonra silâhın soğuk namlusunu şakağına dayayarak tetiği çekmek için dakikalarca Azrail'i beklemiş.

Korku, heyecan cabası...

Diyeceğiz, mâdem ölmeyi aklına koymuşsun, intihar neyine?

Amacını gerçekleştirmek istiyorsan efendi efendi adaylığını koysana Başkanlık seçimine!

CUMA :

KALKINMA BUDUR İŞTE

Antalya'nın İnsuyu mağarasını dolaşan gazeteci, su bulduğunu şu sözlerle bildiriyor: «Yerin 562 metre derinliğinde 9 göl, 1 dere var.»

Susuzluğumuzu, ülkenin geri kalmışlığına verenler utansın.

Kalkınıyoruz işte. Hem öylesine başdöndürücü bir hızla kalkınıyoruz ki, çabamız günün birinde dünya tarihine şu altın satırlarla geçecektir sanırız:

«Türkiye 1965 - 72 yılları arasındaki kalkınma yarışında öyle yol aldı, öyle yol aldı; ülke yükseldi fakat su 562 metre aşağıda kaldı!»

CUMARTESİ :

ÖĞÜT

66'lık Gülek, genç ve dinç kalmanın sırrını açıklıyor:

«Gün ışıdı mı, bir boksör gibi çalışırım.»

O da bizler gibi işe yetişmek için dolup taşan taşıtlara binmeye çalışıyor galiba.

«Bol bol kültür fizik yaparım.»

Anlaşıldı. Bizim yaptığımızı yapıyor. Taşıtların arasından geçiyor, kaçırdığı otobüsün arkasından koşuyor.

«Çok okurum.»

Bizler de öyle... İşimiz rasgiderse candan cânandan, eğer ters giderse, dinden imandan!...

Anlayacağınız yaptıklarımız aynı da amaçlar ayrı.

Sayın Gülek'in istediği «Genç kalmak».

Bizlerin korkusu, işe geç kalmak!

PAZAR :

ARAMASINLAR, BULDUK

Fort, hatâlı yapılmış 200 bin arabasını arıyormuş.

Mersedes de öyle...

Elemanlar seferber olmuş, dünyayı bir baştan bir uca tarıyor.

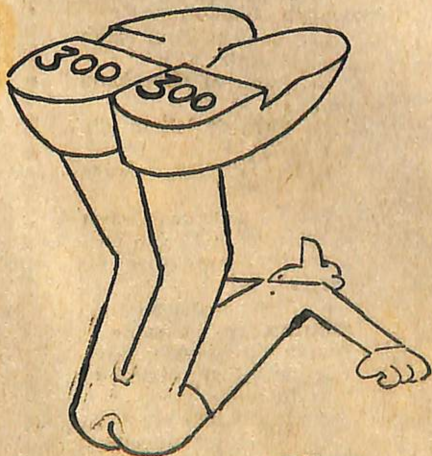
Amaç buysa, Afrika'da, Asya'da, Avrupa'da işiniz ne kardeşim diyesi geliyor insanın.

Ankara — İstanbul yolunda nöbet tutun, hatâlı arabalarınızı bulun.

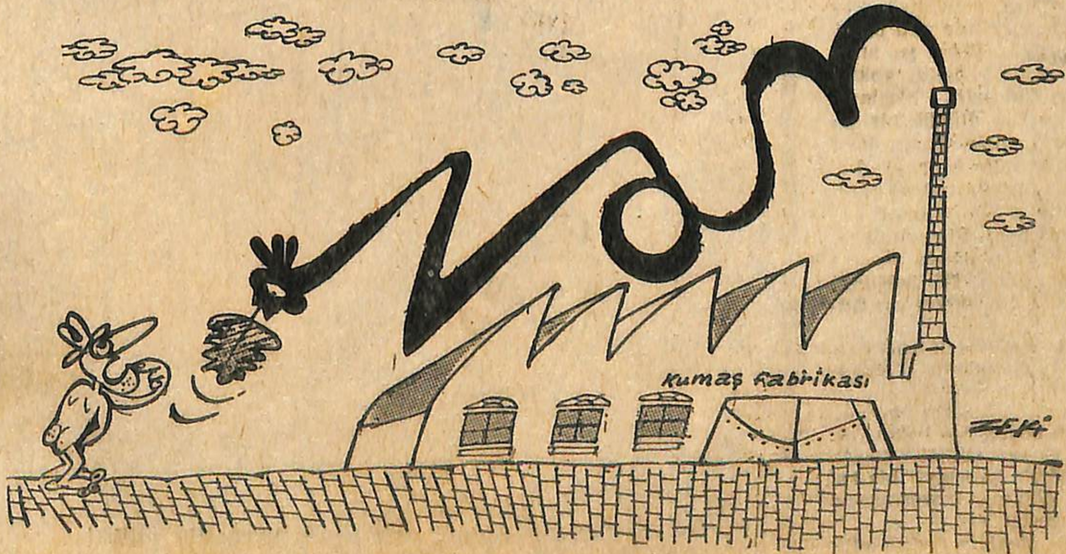
Sizin o önem vermediğiniz arabalarla, karayollarımızda akrobasi yapıyoruz biz.

Hurdaya çıkan parçalarını gönderelim isterseniz!

Vedat SAYGEL

— Taban fiyatları yükseldi. —

— Kumaş fiyatlarına zam geliyor. —

BİR RÖPORTAJ

meşhur modacı ŞERMİN Gıdıklanır

NE olur ne olmaz deyip gayet şık ve zarif bir şekilde ayaklarımı lüks paspasa sildim. Maalesef bizim caddeler temiz olmadığı, bronşitli vatandaşlar yerleri tükürük hokkası gibi kullandığından ayaklarımın altı lüks paspası kirlettiler. Ne kadar hazin değil mi?...

Neyse, üstünde altın rengi tokmak ve melodili bir zil bulunan kapının zilini usuletle çaldım. İçerden yumuşak ayak sesleri duyuldu. Billûr gibi bir ses:

«— Kim o?» diye sordu.

«— Benim, yoğurtçu, pardon gazeteci...»

«— Ömür Yazar mı?»

Hemen kapı açıldı. Her haliyle insanın üstüne saldıracağı güzellikle, vücudunun seksi bir kokusu olan bir kız... Birden kaşlarını çattı:

«— Siz Ömür Yazar değilsiniz... Hem de erkeksiniz...»

«— Yavrum dinle... Ben, yâni kendim gazeteciyim. Yâni hanımefendiyle röportaj yapacağım...»

«— Terbiyesiz...»

«— Yâni sualler soracağım...»

«— Aaa, memur musun?...»

«— Yâni hanımefendiyi gazeteye geçireceğim.»

Güldü:

«— Haa, anladım...»

Hangi kelime onu uyandırmıştı? Bunu şu anda düşünecek halim yoktu. Kızın kalçasını hizalayarak geçtim. Büyük bir kapıdan girdim. Aman efendim ne salon ve ne kadınlar... Biribirinden güzel sarışınlar... Esmerler... Şerbetler, limonatalar... Kahkahalar içinde bir kuş yuvası gibi... Tükürüğümü yuttum... Kendimi zor tuttum:

«— Acaba içinizde Şermin Gıdıklanır hanım kim?»

Diye sorduğum zaman, uzun boylu, her haliyle eski Alman artisti Zarah Lander'e benzeyen bir kadın dönüp, mezosoprano bir sesle:

«— Benim» dedi. «Bir isteğiniz mi var?»

«— Bir limonata, yâni sizinle şöyle karşılıklı şeytsek...»

Bütün kadınlar gülüştüler... Şermin hanım bana doğru otuziki azasını sallayarak yürüdü... Gözlerini gözlerime dikti:

«— Ne mevzuda?...»

«— Ta... ka... Tabii moda mevzuunda hamfendi... Başka ne mevzuda olabilir yâni? Haddimiz mi?...»

«— Hoh, anladım... Bir röportaj... Siz Rüknettin Sertkalem olacaksınız...»

«— Hayır, Yumuşakkalem... O rahmetli ağabeyimdi...»

«— Başınız sağ olsun...»

«— Sizin de, yâni bizim de... Bu kadar hanımın arasında şaşırdım da...»

«— Özel odama geçelim. Buyrun...»

Şermin hanımın âhenkli yürümesi bir yaban eşeğinde bile yoktu. O yüzden deminden beri, bir ileri bir geri konuşuyordum. Üstünde çıplak bir melek olan kapıyı açtı. Bana yol verdi. Yanından geçerken çok hoş bir kadın kokusuyla karışık insanı mahveden bir losyon kokusunu birlikte idare ettim. Bu oda bambaşka bir yerdi. Arkada çırılçıplak bir manken heykeli vardı... Lâfa bak, manken heykeli olur mu?... Yâni yapma bir manken vardı. Her taraf atlasa benzer kumaşla kaplanmıştı. Ayrıca renk kırmızıydı. Şarap kırmızısı... Tam karşıda bir divan... Aman aman...

«— Rahat edin... Divana oturun beyefendi.»

Ben zaten Şermin'in güzelliği karşısında at kestanesine dönmüştüm. Üstüne bir de şarap rengi oda...

«— Ne içersiniz?»

«— Tabii soda... Yâni şarap da olsa olur.»

Düğmeye basarken karşıma oturdu ve bacaklarını biribirinin üstüne attı. Gözlerim bacaklarında bir daha büyük boy yutkundum:

«— Buraya gelmemin sebebi...»

«— Söylemiştiniz... Suallerinizi bekliyorum...»

«— Tabii sualler... Sormalıyım değil mi?... Valla ne sorayım?...»

«— Her halde sorularınız moda üzerine olacak.»

«— Kalamış üstüne de olabilir... Şey... Ne zamandır modacısınız hamfendi?...»

«— Beş senedir... Önce Paris'te Karven'le çalıştım... Sonra Dior'da kurs gördüm...»

«— Daktilo sekreter kursu mu?»

«— Hah... hah... Canım moda üzerine... Sonra buraya gelip bu butiği kurdum... Çok param gitti...»

«— Ne kadar meselâ?...»

«— Beşyüz bin kadar... Sermayemi Recai verdi.»

İçimi bir kıskançlık kapladı... Kaşlarımı çattım:

«— Recai'yi tanırım... İyi adam değildir.»

«— Oh... la la... la... Kocamdı...»

«— Pardon... Şaka ettim... Ben bizim Kavanoz Recai'den bahsediyorum.»

«— Avusturya'dan geçerken uçtuk... Recai bir çam ağacına takıldı... Ne feciydi bilseniz...»

Şermin hanım birden o teessür numarası içinde bana sarıldı... Ben de ona sarıldım:

«— Üzülmeyin. Hayat böyle sürprizlerle doludur.»

«— Nefis adamdı...»

«— Ben değil miyim?»

«— Lûtfen konumuza dönelim... Sorunuz.»

Vay canına, kadın sadece mizansen yapıyor. Birden ben de vazifemi hatırladım:

«— Bu sene kışlıklar nasıl olacak?»

«— Ben bilhassa kürk ve etolleri tercih ediyorum. Boylar dizden aşağı olabilir. Sosyetede tilki ve çakala karşı sempati var. Ayı derisi de modaya uyabilir...»

«— Renkler veya zevkler?...»

«— Tatlı kahverengi... Hardal sarısı... Yaprak yeşili... Kavanoz göbeği gibi...»

«— Güzel... Bizim şarap nerde kaldı?»

«— Şimdi gelir. Sorun sorun, heyecanlanıyorum.»

«— Sizce moda ne demektir?...»

«— Aman ne elegantör bir sual?!. Moda bence kadının kaprisidir.»

«— Harika bir cevap... Tebrikler... Ne kadar zekisiniz hamfendi... O kadar da cazip ve çekici... Yavrum...»

O sırada kıvırarak yürüyen hizmetçi girdi... Bir kadeh şarabı bana uzattı:

«— Şarabınız...»

«— Mersi...

Hizmetçi çıktı... Şermin yanıma daha çok sokuldu. Sordum:

— Bir gece elbisesinden kaç liracık kazanıyorsunuz?»

«— Oh, sermayesi yüz elli lira olan bir elbiseden sadece bin beşyüz lira kazanırım.»

«— Ne kadar da az... Halbuki ben ayda o parayı alıyorum.»

«— Ben meşhurum. Sonra makasım meşhurdur.»

«— Benim de kalemim meşhurdur ama...»

«— Moda bir sanattır canım...»

«— Tabii hayatım... Siz modacılar ne kadar da şeysiniz... Siz olmasanız geniş kalçalı hanımlarımız ne yapar?... Zaten bir memlekette moda olmazsa soda olmaz...»

«— Ah böyle yazın. Çok yazın olur mu?... Şey deyin, Şermin deyin bir tane deyin...»

Şermin hanıma sarıldım:

«— Tabii Şermin'ciğim bir tanesiniz...»

«— Tabii ki önce kadınım...»

«— Hem de lokum gibi bir kadın...»

Birden silkindi, ayağa kalktı:

«— Sorularınız bittiyse lütfen gidiniz. Çünkü Keçzadelerin gelininin provası var...»

«— Ben acaba buradan çaktırmadan, kapı aralığından bu provayı, terbiyeli bir şekilde dikiz edebilir miyim?»

Şermin hanım güldü:

«— Ah siz gazeteciler!»

dedi ve çıktı...

Ben de önce şarabımı sonra cizlâmı çektim...

Suavi SÜALP

— Vay canına, doğru yolu kaybettik galiba!..

Sizin için

(Nuri BİLGİN)
— Ne o, kış gelmeden titremeye başladın?!.

NEREDESİN SEN?

Ey kalem kaşlım,
Fırça saçlım,
Kazık dişlim,
Şaşı gözlüm,
Yırtık ağızlım
Serçe boylum
Uysal huylum
Sivri dillim
Yazmışsın mektubunda
geleceğini
Hani, gelmedin.
Merak ettim doğrusu
Ne olur ne olmaz
Mazallah tipinden korkup da
Şoför kaza mı yaptı...

ATTİLÂ KANBİR
Işıklar Cad. 6/13 ANKARA

BÖCEKLENMİŞ

Evin hanımı, kocasına dert yandı:

— Bizim kız sinemada böceklenmiş...

— Eyvah! Bu belediye de hiçbir şeye bakmıyor ki!

— Belediyenin ne kabahati var ayol?...

— Daha ne kabahati olacak hanım! Sinemaları temiz tutmazsa işte kızımız böyle bitlenir!...

— Ben kızımız bitlenmiş demedim ki...

— Ya ne dedin?...

— Böceklenmiş dedim...

— Peki, o da ne demek?

— Sinemada bir delikanlı ile tanışmış, sevişmişler, evlenmeye karar vermişler. Resmini gösterdi: Kara kuru, böcek gibi bir oğlan...

Ahmet GEDİKOĞLU
Seval Gıda Pazarı
Denizli/BULDAN

SARHOŞLUK

Babam meyhanede gecenin geç vaktine kadar içmiş. Sallanarak, zikzaklar çizerek meyhaneden çıkmış, aynı şekilde eve doğru yürümeye başlamış.

Bir süre yürüdükten sonra, her halde içkinin tesiriyle başı dönmüş, yürüyemez olmuş. Oturmuş kaldırıma.

Polisin biri, gelmiş babamın yanına:

— Kalk, demiş, karakola gideceğiz.

Babam gülmüş:

— Yahu, demiş, benim halim olsa, gidebilsem, eve giderim...

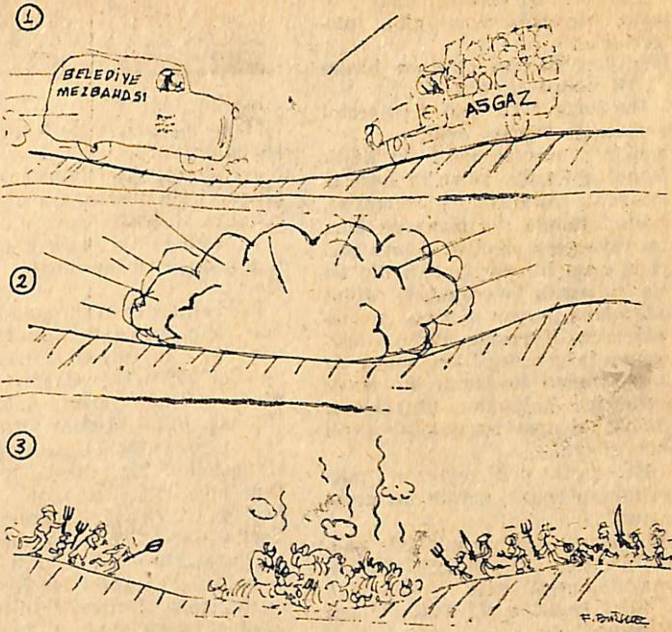
Günal GÜLDEREN
Mescit Sokak No: 3
Edincik/BANDIRMA

KUŞ

Teyzemin bir kuşu vardı. O kuşu çok severdi. Bir gün kuşun yeminin kalmadığını görerek bağırdı:

— Kuşa yem vermemişsiniz! Kuş, kuş kadar kaldı.

Raif ÖYMEN
Rasimpaşa Mah. Düz Sok. No: 57/1
Kadıköy/İSTANBUL

Yazısız

(Fahrettin BİRMEÇ)
Hisar — Ortapazar Cad. Serez Ap. kat: 2 — BURSA

HOPARLÖR

Bir gün bozulan radyomu tamire vermiştim. Bir kaç saat sonra radyomu alabileceğimi söylemişlerdi. Dönüşümde radyoyu almak için radyocuya uğradığımda bir kaç dakika beklemem icabetti. Tam bu sırada bir plâkevi sahibi içeriye girdi ve radyocuya:

— Âbi, sen bana bir hoparlör tavsiye etmiştin, hazır mı? diye sordu.

Bunun üzerine radyocu da satacağı hoparlörü methetmeye başladı:

— Kardeşim sana öyle bir hoparlör vereceğim ki, sesini iki saatlik yoldan dinle!...

Tam bu sırada radyocunun yanında bulunan 9 - 10 yaşlarındaki küçük oğlu:

— Babacığım, otobüsle mi yaya olarak mı? demez mi?!.

Nuran KIVRAK
Devlet Hastanesi hemşiresi — BALIKESİR

MAŞALLAH

İstanbul'da dolaşmakta olan bir turist şöyle düşünmüş:

— Burada amma da çok «Maşallah» marka otomobil varmış...

İbrahim AKYÜREK
Serencebey Yok. Akdeniz Ap. 29 - 31/25 Beşiktaş/İST.

1'LERİN SONRASI

1 — 1 = Tanışma
1 + 1 = Yakın ilişkiler
1 X 1 = Münakaşa, kavga
1 ÷ 1 = Dullar
.... Ve arta kalanlar.

Âkil ÜREK
Kimya Müh. Yük. Ok.
ESKİŞEHİR

ZAMANE ÇOCUĞU

İlkokula yeni giden kızım Suna'yı hastahaneye götürdüm. Uykusuz kalmamasını ve bol bol uyumasını istedi doktor bey.

Sabah işe giderken hanıma sıkı sıkı tenbih ettim:

— Aman hanım, Suna'nın uyumasında ihmallik yapma, dedim.

Daireden bir ara eve telefon ettim. Telefona kızım Suna çıktı.

— Suna sen misin?

— Aman baba biraz yavaş ol, annemi uyandıracaksın!...

Ali Rıza BAYINDIR
Eğitim Araçları Merkezi Başkanlığında teknisyen.
Kurtuluş/ANKARA

— Karınızı hakikaten tebrik ederim... Sizin bara, pavyona gitmenizi önlemek için elinden geleni esirgemiyor!..

(Hilmi KAYMAK)
Bandırma Pasajı No: 1 — BANDIRMA

ZAMAN DESTANI

Şöyle seyreyledim zaman halini
Çok gördüm bilmeyen dünyasını da
Unutmuş her şeyi hem de kendini
Uyanıkken görür rüyasını da.
Diskotekler dopdolu mektepler bomboş
Gördüm çok gezer içmeden sarhoş
Yeter ki olsun diye gönüller hoş
Mezata çıkarmış namusunu da.
Onbeşinde sanırsın sen altmışlığı
Unutmuş artık dünden kartlığı
Oğlu yaşındadır bak âşıklığı
Yırtılmış perdesi hâyâsının da.
Daha dündü gecekondunun kızı
Ama bugün sahnelerin yıldızı
Unutur hiç kalmaz gönlünde sızı
Dünyaya getiren anasını da.
Ne kızı bellide ne de oğlanı
Ne gerçeği belli ne de yalanı
Bu asırda daha öte kalanı
Korkarım tanımaz atasını da.

M. EKREM ÇEKER
Evren Ticaret Bürosu — Hendek/SAKARYA

«Her çamaşır beyaz değildir!»

(Melih PAKALIN)
Itri Dede Sok. No: 34, Samanyolu Ap. Daire 6 — KADIKÖY/İST.

— 41 —

— Yiyesin guri fasulye? dedi...

Hasta, hiç anlamamış gibi, inledi, gerindi...

Hacı, beş liranın hatırına hastanın terli alnını okşadı:

— Haci ona verir guri fasulyesini canı isdediği zaman, dedi.

Fasulye tenceresinden iki kaşık da kendine koydu. İdiris'in karşısına oturdu. Atıştırmaya başladılar. Hacı'nın ağzında diş olmadığı için, ağzını yaya yaya çiğniyor, sonra lokmayı ağzının bir tarafından bir tarafına yollamak isteyince de, dilini oynatacağına, başını o yana, bu yana eğiyordu. Karşıdan gören Hacı'yı, yemek yiyor değil de, sanki dişinin acısından kıvranan bir insan zannederdi. Lokmanın şişirdiği avurdu, sanki apse yapmış bir dişin sonucu gibiydi...

— Eee çocik, dedi lokmasını güçle yuttuktan sonra, getdin mi arvat bazarına?

İdiris sırıttı, içkinin etkisiyle kahkaha bile attı... Hacı, İdiris'in bacağına bir muşta çekti:

— Seni çocik seni, dedi... Nasıl datlı mıydı?

İdiris daha çok güldü:

— Yok, dedi, getmedim...

— Getmedin mi? Niye?

— Durmuş götürmedi ki beni?

— Set get...

— Ben bilmiyorum ki.

Bu kez Hacı güldü:

— Ula çocik güldürme insanı, dedi, burda her yerde arvat bazarı... Bulamadın mı bi dene?

Pofladı İdiris:

— Yok, dedi...

— Bilmiyon dimek yerini?

— I-ıh...

— Versin bi lire, Haci emmisi o na tarif etsin...

İdiris, cebindeki paraların tümünü çıkardı. İçinden bir beşlik uzattı Hacı'ya. Hacı, tekrar dört lira saydı İdiris'in avucuna. Sonra, İdiris'in parasına baktı:

— Vardır orda onbeş lire?

İdiris parasını gösterdi:

— Var var, dedi Haci... Bak şindi sen bilin Galata Körpüsünü...

— Çok insan gelip geden?

— He... İşde varın orya, geçen garşıya... Sona geçen Garaköv, çıkan garşıya, vardır orda Üsgekgaldırım, çıkan Üsgekgaldırım'a, orda vardır bi sokak, sokakda vardır bazar, arvat bazarı...

İdiris'e bayağı bir cesaret gelmişti, içkinin etkisiyle. Yandaki açık dolabın kapağını tutarak şöyle bir ayağa kalktı, başı iyice dönüyordu... Ayağıyla bir tekme çekti dolabın kapağına. Kapak küt diye kapandı... Hacı koştu:

— Gapatsın Haci emmisi, gapatsın, dedi...

Hasta, kapağın çıkardığı sesle, birden sıçradı, sonra derin bir soluk alarak yatağında inledi. Ardından:

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— Su! dedi...

Hacı söylenerek testiden bardağa su doldurdu:

— Gomalı Haci buni şu yagmirin altina, içsin doyuncaya...

Sonra, İdiris'in sırtını okşadı:

— Hadi getsin çocik güle güle, unutmasın Haci emmisini, gene gelsin...

İdiris merdivenin başına çıkar çıkmaz, kapı kapandı ardından. O bir kaç ayak merdiven, İdiris'e, sanki kendisi dağın başındaymış da, merdiven de bir yarmış gibi geldi... İlk basamağa adımını attıktan sonra, oturdu oracığa... Hacı'nın resimlerinden bir tanesini aşırmıştı... Onu koynundan çıkardı, bakmaya başladı... Sonra tekrar koynuna koydu resmi, merdiven sallanan korkuluklarını tuta tuta inmeye başladı... Yağmur iyice hızını artırmıştı. Ama aldırmadı İdiris. Hattâ yüzüne vuran yağmur damlaları onu ilk anda ayıltır gibi oldu... Şapkasını çıkardı kafasından, saçlarını ıslattı... Eliyle, ıslanan saçlarının üstündeki yağmur suyunu yüzüne akıttı. Ensesini, boynunu bir güzel ıslattı. Şapkasını giydi, ellerini cebine soktu, yürümeye başladı. Yollar koşuşan insanlarla doluydu. Koşuşmayanlar, otobüslerin, dolmuşların içindeydiler. Sanki ıslanan insanlara inat olsun diye, otobüslerin, dolmuşların tekerleklerinin çıkardıkları sular etrafa saçılıyor, koşuşan insanların üstlerini başlarını daha çok ıslatıyorlardı. Kimi insanlar, gökten yağan bu suya şemsiyeyle karşı koymaya çalışıyorlar, kimisi de bir saçak altında, elinde file'si, sepeti, yağmurun şiddetinin azalmasını bekliyorlardı. Ama İdiris, sanki gökten dökülen yağmur değil de, altınmış gibi, kollarını açmış, kaldırımdan yürüyordu Gülüyordu da bazan kendi kendine. Birinin:

— Deli, dediğini duydu...

Güldü... Daha çok güldü... Ağzını havaya açtı, su damlacıklarını yutmaya çalıştı, şarap niyetine... İstiyordu ki, şimdi şu anda gökyüzünden dökülen sular şarap olsun, şarapla ıslatsın İdiris'i... O da, daha çok cesaret bulsun, daha hızlı koşsun... Yanından geçen birini durdurdu:

— De hele baa hemişerim, avrat bazarına yaklaşdım mı?

Durdurduğu adam, hiçbir şey anlamadan:

— Çek be elini omuzumdan budala! dedi.

Güldü İdiris ona da... Şayet adam yumruk atsa, niyetliydi kendi de yumruk atmaya... Kaldırımdan indi, yoldan yürümeye başladı. Bir taksi geçti yanından, sular bir fıskıye gibi yükseldi, sonra İdiris'in üstüne boşaldı... Sırılsıklam çamurlu suyla dolmuştu her yanı... Yalnız burnunun ucuna el attı, oradaki çamurlu suyu sildi, geri yanına boş verdi. Aklına, Hacı'dan çaldığı resim geldi. Kendinin ıslanması önemli değildi, yeter ki o resim ıslanmasındı. Koynuna el attı, resmi buldu, çekti çıkardı, işliğinin içine, etiyle işliğin arasına koydu:

«Yazzık gız sana, dedi, İdiris ıslanır gene gurur, amma sen bi ıslandın mı, bu sefer İdiris badem ağacı gibi gurur...»

Bildiği tek yol olan, Aksaray, Lâleli, Divanyolu, Sultanahmet, indi oradan Gülhane Parkının önüne. Sırılsıklamdı orada. Üşümeye başlamıştı. Şarap yavaş yavaş etkisini kaybediyordu amma, içindeki ateş körüklüyordu onu. Parkın kapısının altına geçti, bir müddet orada, beklini duvara vererek bekledi. Biri daha vardı orada. İdiris'in çok ıslanmış olduğunu görünce:

— Acele işin var galiba? dedi.

İdiris başını salladı. Sordu öteki:

— Nereye böyle?

— Avrat bazarına...

— Nereye?

Güldü İdiris:

— Bazara bazara, dedi. O köprüye bi varsam, garşıya geçecekmişim, ordan da bi yokuş varmış ona çıkacakmışım, avrat bazarı oradaymış...

Öteki adam, İdiris'in aklından zoru olduğuna inanarak:

— Delikanlı, dedi, yazık canına, bak sırılsıklam olmuşsun, o avrat pazarı dediğin yer kaçmıyor, sonra da gidersin, burdan bin bir otobüse, git evine, üstünü başını değiştir, sonra hastalanacaksın...

Sırıttı yine İdiris:

— Cık, etti, bana heç bişe olmaz. Sen yaman Mırtaza'yı heç bilin mi?

— Kim o Murtaza?

— Yaman, benim esger arkadaşı... Bi hekâye bilirdi bi hekâye, hep gözel gözel avratlar... Ben işde o gözel avratların yanına gedecem.

Adam başını kıvırdı:

— Madem iyice niyetlenmişsin, bâri bir otobüse bin de git, dedi...

Adam geçti karşıya ve bir otobüse atlayıp gitti. İdiris de geçti karşıya, otobüs durağında beklemeye başladı. Bir otobüs geldi, tam binecekti ki, biletçi:

— Hey, dedi, nereye gideceksin? Ne desindi İdiris?

— Yokuşun depesine, dedi.

— Ohoo, dedi biletçi, bu memlekette o kadar çok yokuşun tepesi var ki, hangi birine gideceksin?...

Belli belirsiz:

— Avrat bazarı, dedi...

Biletçi:

— Hadi hadi, dedi, ne dediğin anlaşılmıyor, in aşağı...

İndi İdiris. Çamurlu suları sıçrata sıçrata giden otobüsün ardından baka kaldı. Bir delikanlı yanaştı yanına:

— Sen nereye gidecektin hemşerim? diye sordu.

— Avrat bazarı? dedi.

— Pazar?

— Hee, avrat satılırmış orda...

Güldü delikanlı. İdiris de güldü... Sonunda:

— Ne gülüyon be hemişerim? dedi.

— Demek avrat pazarı ha?

— Hee...

— Bak hemşerim, sen yanlış yerde duruyorsun burdan otobüsler Aksaray'a gider, sen karşıya geçeceksin, oradan soracaksın, Karaköy'den geçer mi diye. Geçer dediler mi, bineceksin ona, geçeceksin Karaköy'e orada ineceksin?

— Köv mü?

— Bakma sen adına, köy amma, köye benzemez. İşte ordan tırmanacaksın Yüksekkaldırım'a, sor gösterirler...

— Sağol be hemişerim...

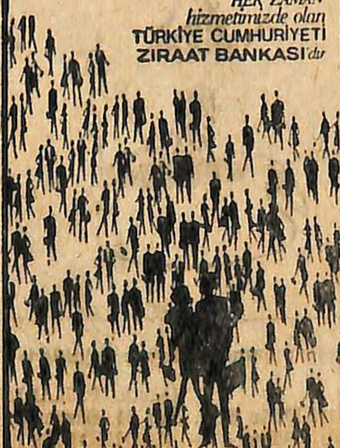
Karşıya geçti, gelen ilk otobüsün kapısından başını uzatıp bağırdı:

— Garaköv'den geçer mi?

(Devamı var)

(Basın : 60872 - A - 201212 — 151)

(Basın: 60686 . A . 20167 — 152)

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon : 22 18 11

Fiyatı: 150 kuruş.

İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

«ARANIYOR» Yarışmasının doğru cevapları :

NO: 1) KAATİL ARANIYOR...
Cevap: Kiralık kaatillerin hepsi ortaya konan parayı almak için «Kaatil benim» demektedirler. Aslında kaatil, elinde tabancası olmayandır.

NO: 2) SUÇLU ARANIYOR...
Cevap: «Ben ev üzerine iş yapmam, branşım değil!...» diyen suçludur.

NO: 3) İPUCU ARANIYOR...
Cevap: Leylâ Murat'ın elindeki kitap ipucudur.

NO: 4) KARAKAÇAN ARANIYOR.
Cevap: En alt sağ köşede, boynunda sadece kopuk bir ip bulunan karakaçan'dır.

NO: 5) MEŞHURLARIN İSİMLERİ ARANIYOR.
Cevap: Amerika'daki hürriyet heykeli, Amcabey, Hitler, Paşa, İnönü, Napolyon, De Gaulle, Moşe Dayan.

NO: 6) KAATİL ARANIYOR.
Cevap: Hariciyeci Seyfullah Şadi İncesel (eldivenli) kaatildir.

NO: 7) KAATİLİ KİM VURDU?.. NEREYE GİTMİŞ OLABİLİR?..
Cevap: Kaatil kimvurduya gitmiş.

NO: 8) BAKIN ŞU ÇOCUĞUN FERYADINA DA, ARAYIN ANNESİNİ...
Cevap: Çocuğun anneannesi.

NO: 9) GOLÜ ATAN ARANIYOR.
Cevap: Golü atan futbolcuların hepsidir.

NO: 10) KAATİL ARANIYOR.
Cevap: Mecit kaatildir.

NO: 11) VELİ EFENDİ'NİN HAYRET İFADESİ ARANIYOR.
Cevap: Olimpiyat amblemi şeklindeki «Ooooo», Veli Efendinin hayret ifadesidir.

NO: 12) KAATİL ARANIYOR.
Cevap: Soldaki Sinyor Alfandez kaatildir.

NO: 13) HANGİSİ DOĞRU?
Cevap: Direği doğru olan meydan saati doğrudur.

(İlâncılık: 9051 — 150)

Bulursa kolay

Karşılaştığı arkadaşına:
— Bana bir iyilikte bulunabilir misin? diye yalvardı.
— Nasıl bir iyilik?...
— Bin frank borç verebilir misin?
— Senet karşılığında elbet veririm.
— Seneti ne yapacaksın yahu? Namuslu bir adamın sözüne güvenin yok mu?
— Var ama, nereden bulacaksın namuslu adamı?

Yazısız

Bayağı iyileşmiş

Hastasına, şehir dışında bağlık bahçelik bir ev almasını salık veren ruh doktoru, aynı adamı bir yıl sonra karşısında görünce sordu:
— Nasılsınız, tavsiyelerime uydunuz mu?
— Hem de harfi harfine uydum, dedi eski hasta. Tabiatın kucağında yaşıyorum ve kendimi çok iyi hissediyorum. Bir gün ziyaretime gelirseniz şahane evimle, uçsuz bucaksız topraklarımı görürsünüz. Cennete çevirdim aldığım yerleri canım. Bir hektar şeftalilik, bir hektar boş arazi... Bir hektar kirazlık, bir hektar boş arazi... Bir hektar elmalık, bir hektar boş arazi...
Dünün akıl ve ruh hastasına kuşkulu gözlerle bakan doktor, sordu:
— Haydi elmalığı, kirazlığı, şeftaliliği anladık ama hektar hektar boş araziyi ne yapıyorsunuz?
— Bilmeyecek ne var doktor bey, dedi adam. Yediğimiz meyvelerin çekirdeklerini atıyoruz!...

Sadık dost

Karşısına çıkan arkadaşının heyecanla ellerine sarıldı:
— Bir aya kadar evleniyorum dostum. Nikâhta şahidim olur musun?
— Elbette, diye cevap verdi diğeri. Başı derde giren hiçbir arkadaşımı felâket anında terkedemem!

Su çekti

Yıkanması için çamaşırcıya oniki yeni çarşaf veren kadın, iki saat sonra temizlenmiş onbir çarşaf getirildiğini görünce hayretle sordu:
— Çarşafın biri nerede?
— Aşkolsun madam, dedi çamaşırcı kadın. Siz de bilirsiniz ki, yeni çamaşırlar yıkanırken daima çekerler!

Akıl

Ünlü İngiliz romancısı Bernard Shaw, yeni aldığı kocaman antika duvar saatini kan ter içinde evine götürmeye çalışan adama:
— Ah mösyö ah, dedi. Şu koca sandığın yerine küçücük bir kol saati alsaydınız hem daha az para verirdiniz, hem daha kolay taşırdınız.

Yazısız

Aynalı tedbir

Son derece zengin, zengin olduğu kadar hasis adama sordular:
— Soyulmaktan korkmaz mısınız?
— Tedbir almasaydım korkardım, dedi zengin.
— Tedbir olarak ne yaptınız?
— Kasamın içine bir ayna yerleştirdim. Her açışta «Kasaya yabancı eli değdi mi» diye bakıyorum, fakat her seferinde aynada kendimi görüyorum!

Nasıl uzuyorsa

Servis şefi, işe geç gelen memura sordu:
— Neredeydiniz?
— Berberdeydim... Saçlarımı kestirdim.
— Mesai saatinde saç kestirilir mi?
— Mesai sırasında uzuyor ya...

Zeki çocuk

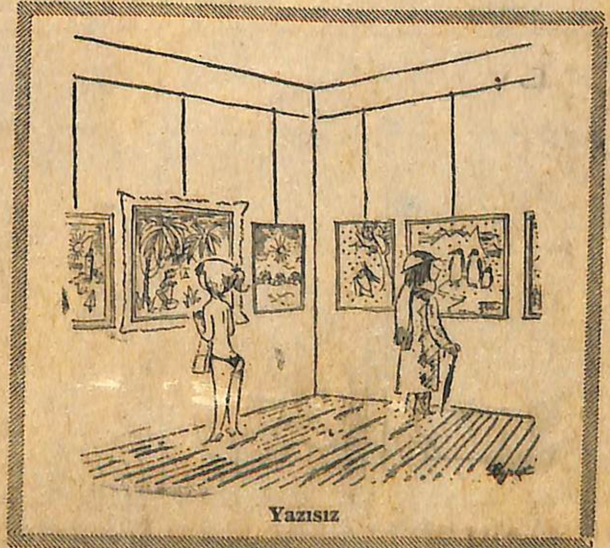
Başarısız geçen bir sınavdan sonra evine dönen küçüğe, annesi sordu:
— Soruları soran öğretmen nasıl bir kimseydi?
— Çok dindar biriydi, dedi çocuk. Hangi sorunun cevabını versem, gözlerini havaya kaldırarak, «Aklımı koru, bana sabır ver Allahım» diye hemen duaya başlıyordu.

O ıska geçmez

Otomobilini bir köylünün yanında durduran turist:
— Köye girerken, oğlunuz bize taş attı, diye şikâyete başlarken, yabancıyı susturan adam sordu:
— Bir yerinize geldi mi?
— Gelmedi ama...
— Aması maması yok, dedi köylü. Bir yerinize gelmediyse, o taşı atan benim oğlum değildir!

Ne olmuş?

Ağlayarak annesine koşan küçük Piyer:
— Büyükbabam duvara çivi çakarken keseri parmağına indirdi, dedi.
— İyi ya, dedi annesi. Büyükbaban ağlayacağına sen neden ağlıyorsun?
— O keseri yedi ama, ben de güldüğüm için onun tokatını yedim!

Yazısız

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

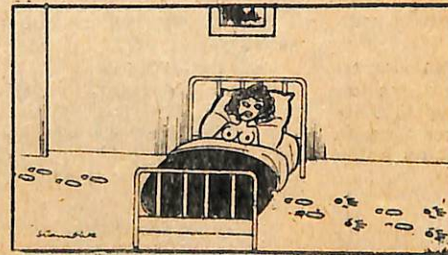
YAZISIZ

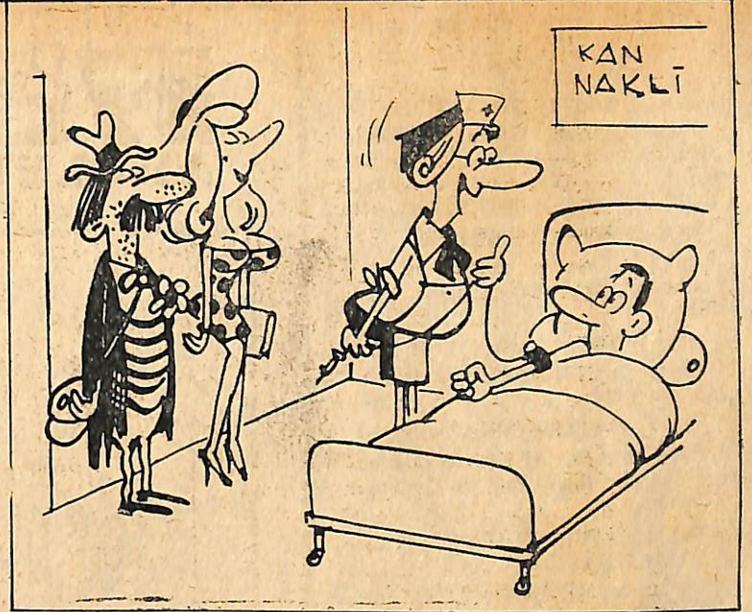
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

–ÂDİ KAN MI, SUPER KAN MI İSTİYORSUNUZ?

–NİÇİN GÜLÜYORSUN, SÖYLESENE!..

–GETİR ŞUNA BİR TAVUKGÖĞSÜ DE GÖZÜ DOYSUN!..

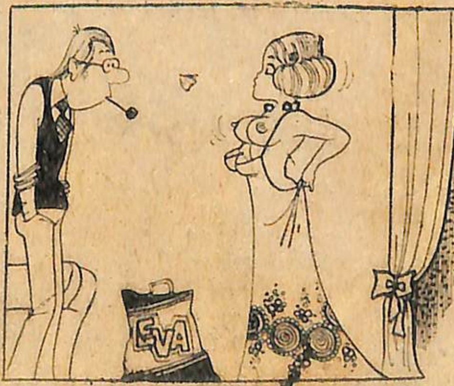
–BAKIN, PATRON BANA İSTEĞİM ZAMMI VERDİ!..

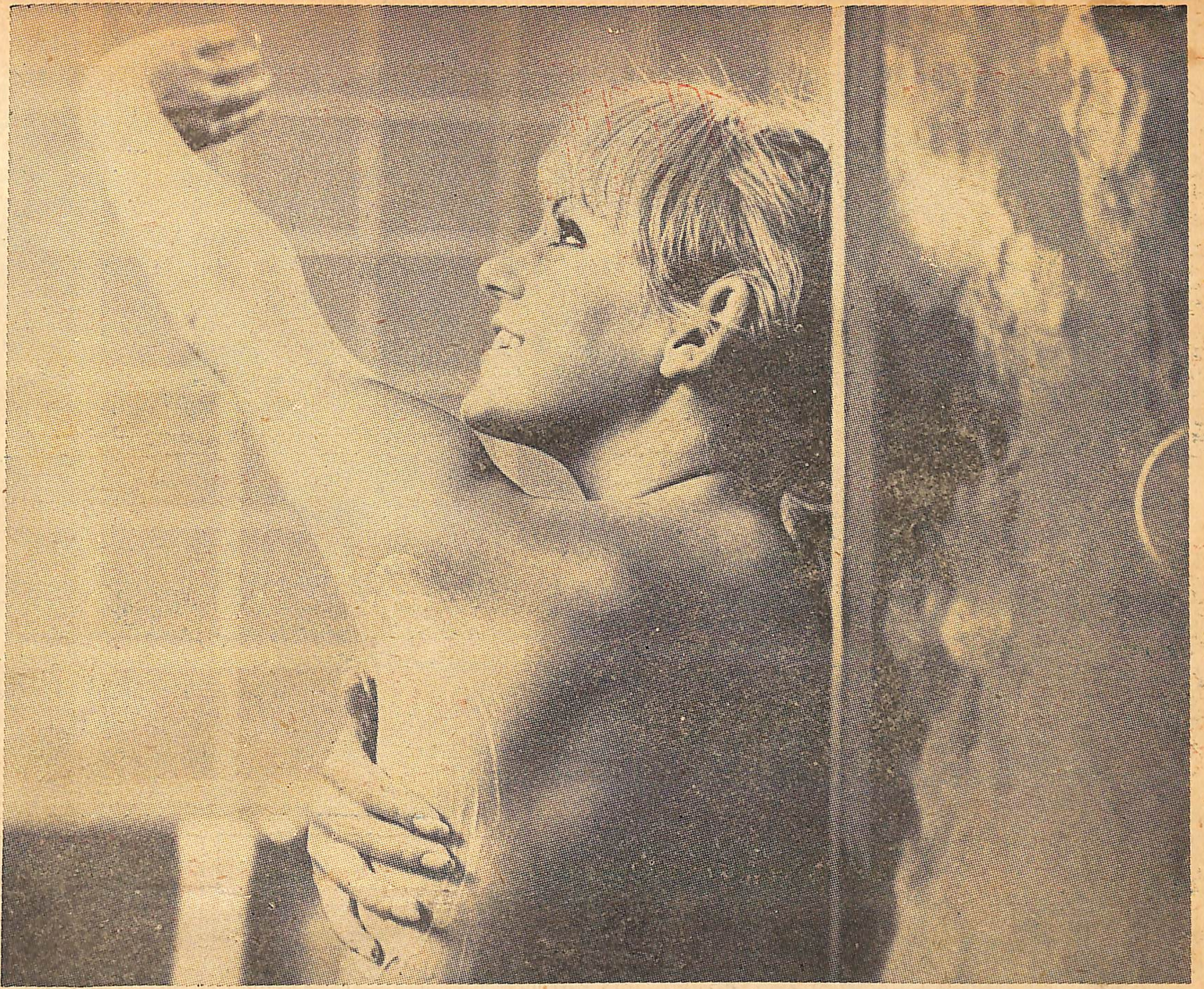
–TENZİLÂTLI SATIŞLARDAN BİR ELBİSE ALDIM...

–UFACIK BİR DÜZELTMEDEN SONRA..

–VÜCUDUMA BİR ELDİVEN GİBİ UYACAKTIR!..

Banyodan sonra NIVEA

Cildin sağlığı, temizliği, tazeliği için...

Bazan banyodan sonra cildinizde bir eksiklik hissettiniz mi? Yıkandıktan sonra cildinize NIVEA gerekir. Banyodan sonra bütün vücudunuza süreceğiniz NIVEA, kendinizi çok daha rahat hissetmenizi sağlıyacaktır. Yıkandıktan sonra cildin sıvı kaybını NIVEA yeniden kazandırır; çünkü NIVEA cilt yapısına uygun maddeler ihtiva eder. NIVEA'nın cilt bakımı alanında sağladığı haklı ünün nedenlerinden biri de budur.

NIVEA nın faydalarından kendinizi mahrum etmeyiniz.

(Radar Reklâm : 1149 — 153)

Param çalındı.. Paramı çaldı!.. tutun, Yakalayın...

BEHÇET SERTLEŞİYOR

ZEKİ

Allahını seven tutsun şunu.. kaçıyor, yakalayın

işte bu adam çaldı!..

Tutun... Yakalayın!..

Tutun... Yakalayın!

Tuttum!

Yahu beni değil, Yankesiciyi tutacaksınız!..

Bize numara Yapma... İade et hanım ablanın Parasını

ne parası be? Siz de varsa bana verin...

Yürü karakola!

Akbaba

Hanım abla iyi gördün mü? Belki bu adam çalmamıştır Paranızı!..

olabilir... zaten pek iyi göremedim doğrusu!.. Bırakalım, boşuna dayak yemesin karakolda zavallı!..

Behçet zaman öldürmek için şehirde gezinirken bir yankesici parasını çarptı. Kalabalığın içinden üç-dört kişi fırladı Behçet'i Yakaladılar... Sonra serbest bıraktılar!..

Behçet bu işe bir anlam veremedi. Bunlar, **BEHÇET**'in parasını arpan yankesicinin adamları idi. Behçet bunu bilmiyordu... O sadece, Bu akşam Şaban'a davetli olduğunu biliyordu.

Giden Yüzlük olsun... gelecek beş Yüzlük!

Akşam oldu Behçet geldi... Aç kapıyı, Şaban... Hasret'in cebimi deldi!..

ZIIRR

ZIR

-Devamı var-